RĂTĂCIND PRIN TOATE CASELE VOASTRE

TED REYNOLDS

Dar Zodiacul? O temă atât de interesantă să nu aibă nici o legătură cu Dumnezeu? Ted Reynolds (n. 1938) vă plimbă printr-o serie de lumi stranii, care au totuşi un fir comun…

Tăcerea se lăsă peste regiunile umbrite şi reci dinspre est. Jos, deasupra orizontului, se întindea o linie de căldură de-abia vizibilă. Văzduhul era absolut nemişcat.

Rădăcinile lui Thomas Simmons strângeau puternic solul ţinuturilor de sus. Arborele îşi închise şi deschise umbrela, agitat, testându-i funcţionarea. Pe măsură ce treceau clipele, iar hotarul îndepărtat se lăţea, luminându-se spre ultraviolet, crescând fără oprire pe cerul întunecat, Simmons începu să simtă obiectele din imediata lui apropiere şi se strădui să-şi extindă percepţiile cât mai departe.

Căldura se împrăştie peste ţinut şi pantele estice începură să se contureze din gerul nopţii. Simmons stătea în punctul cel mai înalt al trecătorii joase dintre dealuri, către care se îndreptase arborele cu o zi în urmă. În jos, către est, terenul era sterp cale de câţiva kilometri, presărat doar de un rând regulat de muşcători cenuşii.

Simţindu-i prezenţa, aceştia alcătuiseră în timpul nopţii un cordon, de-a curmezişul trecătorii. Simmons le putea zări strălucirea mată a plăcilor dorsale, pe când îl aşteptau printre tulpinile fragile crescute peste noapte.

Lumina continua să se întindă. Prima briză avertizoare trecu pe lângă el, îi fâlfâi frunzele şi-i agită umbrela pe jumătate deschisă. Simmons se pregăti pentru răsăritul soarelui.

În josul trecătorii, dincolo de muşcătorii ghemuiţi, cu mult după locul în care începea câmpia, o cupolă uriaşă descria un arc larg, sclipind purpuriu în zori. Acoperea majoritatea terenului pe care Simmons spera să-l traverseze. Arborele îl observă, căutând calea cea mai bună de a-l ocoli. Trebuia să cotească la stânga, într-un unghi cât mai strâns cu putinţă.

Trecând peste orizontul îndepărtat, marginea soarelui tăie o brazdă imensă peste limitele percepţiei sale. Se ridică, rotund şi violent, cu suprafaţa sa orbitoare mult prea puternică pentru a-l observa direct. Dinspre orizont se înălţau dâre lungi de vapori sticloşi, atraşi irezistibil în sus de puternica lui chemare termică.

Cu o declanşare neaşteptată, vântul de zori izbi ca o piatră. Vâjâi şi ţiui prin ramurile sale. Simţind cum îi cedează rădăcinile, Simmons îşi recalculă traiectoria şi apoi, când uraganul atinse intensitatea maximă, îşi retrase rădăcinile şi orientă umbrela către vânt. Imediat fu măturat în jos, spre muşcătorii care aşteptau. Măsurându-şi precis fenta, arborele lunecă treptat în lateral, către muşcătorul situat în extremitatea stângă a trecătorii; la numai câteva sute de metri distanţă, lăsă aerul din marginea conducătoare a umbrelei, se răsuci rapid la dreapta, coborându-şi toate ramurile şi lipindu-le de trunchi, iar vântul îl purtă la câţiva centimetri de cleştii muşcătorului.

Scăpat, Simmons redeschise umbrela şi continuă să se lase împins de vântul zorilor. Amuzat, simţi înapoia sa că muşcătorul

care îl scăpase, în zelul lui, îşi depăşise centrul de greutate; vântul îl prinsese şi se rostogolea în josul pantei, din terasă în terasă, risipind fragmente de sol în aer la fiecare izbitură. „Muşcători proşti", se gândi Simmons şi îi uită, privind spre următorul obstacol.

La cincizeci de metri sub el, solul dispăruse într-un nor clocotitor de praf, prundiş şi bucăţi de tulpini crescute peste noapte, măturate de vântul din zori. Soarele încă nu limpezise orizontul; ştia însă că furtuna avea să se oprească brusc, aşa cum şi începuse. Gândindu-se rapid, Simmons îşi dădu seama că cupola se întindea prea mult în drumul său pentru a reuşi să treacă peste vârful ei. Ca să fie sigur, trebuia să încerce să zboare peste curba cupolei, într-un punct situat cât mai jos posibil, pentru ca să nu se accidenteze prea rău în cazul unei căderi provocate de oprirea vântului înainte de saltul său.

„Dar, pe de altă parte", îi apăru pe neaşteptate un gând, „dacă ţintesc chiar punctul ei cel mai de sus…"

Arborele începu să flexeze muşchii-coardă care controlau umbrela.

„Stai puţin", se gândi Simmons, „asta-i o nebunie. Vârful e la două sute de metri înălţime. O cădere de acolo m-ar ucide."

Încercă să strângă umbrela la loc, dar extremităţile nu-l ascultau.

„Ştiu ce fac", rosti arborele. „Taci şi gustă plăcerea zborului."

„Cine eşti?" întrebă Simmons. „Credeam că sunt eu."

„Nu ştiu cine eşti tu", răspunse arborele, „dar, în nici un caz, nu eşti eu. Eşti un fel de pasager clandestin. Azi dimineaţă te-am remarcat pentru prima dată în mine."

Umbrela se ascuţi, ca să menţină arborele în linia dreaptă spre vârful cupolei. Se înălţa tot mai sus deasupra câmpiei care, acum se micşorase sub rădăcinile sale. Bolovanii risipiţi, iviţi prin praf, se răsuceau dedesubt ca nişte aşchii zburătoare de plante, ciopârţite de

vânt. Cupola purpurie se apropia tot mai mult.

„Zău dacă nu credeam că ăsta eram eu", repetă Simmons.

„Nici vorbă", gândi arborele. „Eu am fost dintotdeauna eu. Uite, nu mă supără prezenţa ta, dar acum vine o chestie cam delicată; vrei să taci puţin?"

Simmons amuţi şi privi cupola masivă care zorea spre ei. Era extrem de zăpăcit şi destul de nervos. Din câte ştia, acesta era singurul trup pe care îl avusese şi singurele simţuri cu care era familiarizat; dacă nu-i aparţineau, atunci unde erau ale lui? Singurele amintiri pe care părea să le aibă îi aparţineau arborelui-umbrelă; de pildă, că o cupolă ca aceea, ce putea fi întâlnită doar o dată într-o duzină de ocoluri ale planetei, era ridicată de creaturi non-arbori de pe altă planetă, fiinţe atât de indiferente faţă de peisajul înconjurător, încât nu ieşeau niciodată din carapacele lor. Cum putea să-şi amintească aceste lucruri dacă nu erau propriile lui amintiri? Ceva părea în neregulă.

„Faptul că-mi împart amintirile cu tine", i se adresă arborele-umbrelă, „nu înseamnă că sunt ale tale. Acum, păstrează-ţi gândurile în tăcere sau o să avem amândoi necazuri. Sau ai uitat ce se poate întâmpla dacă fac o greşeală?"

Simmons se gândi cât putu mai în linişte. Dacă vântul de zori înceta înainte ca ei să ajungă la cupolă sau de partea cealaltă, înainte ca să fi coborât suficient de jos, totul se sfârşea. Urmări manevrele experte ale pilotului său cu destulă îngrijorare personală, simţind jocul subtil al muşchilor de ghidare prin fiecare ramură şi crenguţă, în vreme ce arborele lupta cu vântul pentru vieţile lor.

Cronometrase perfect; atunci când rădăcinile trecură peste vârful curbat, ciclonul se potoli, iar arborele coborî doar câţiva metri, căzând pe curba descendentă a cupolei şi alunecând pe ea, apoi aterizând în picioare pe sol, la câţiva metri de cupolă.

„Frumos executat", rosti uşurat Simmons, după o clipă.

„Într-adevăr, minunat. Nu cred că eu aş fi putut face aşa ceva."

„Mie-mi spui?" gândi arborele, gâfâind puţin. Deja îşi înfipsese rădăcinile în lut. „Abia aşteptam aşa o găselniţă. Acum sunt plantat la adăpostul celui mai bun paravan pe care l-am văzut în viaţa mea. Cu niţel noroc, sunt apărat de vântul de zori. Multă vreme m-am întrebat cum ar fi să stau câteva zile în acelaşi loc. Acum poate că o să aflu."

Aerul de sub cerul acum împestriţat cu cald era aromat cu gusturi acrişoare. Un râuleţ de efluvii delicioase se scurse de pe cupolă. Simmons putea deja să simtă rădăcinile arborelui îmbibându-se cu materie hrănitoare din sol.

„Pot rămâne aici, cu tine?" întrebă Simmons. „Măcar până descopăr cine sunt? Dacă eşti într-adevăr sigur că nu sunt tu."

„Nu prea depinde de mine", răspunse copacul, cu indiferenţă, fiind mai preocupat de cele ce îl înconjurau. Totuşi, mi se pare că ai şi început să pleci."

Simmons simţi şi el un fel de rarefiere a simţurilor, o amorţeală în jurul marginilor percepţiei sale. Prezenţa lui acolo, în arborele-umbrelă, începea să fie, într-adevăr, problematică.

„Dar atunci", gândi Simmons disperat, „dacă eu nu sunt tu, cine sunt eu?"

„Nu ştiu", gândi arborele. „Dar îţi sugerez să afli. Nu poţi să faci nimic ca lumea până nu ştii cine eşti. Baftă!"

Simmons încercă să se menţină, însă avea impresia unei lunecări; întâi se topi senzaţia frunzuliţelor delicate, apoi a ramurilor perfect articulate şi apoi, smuls din conştiinţa intimă pe care o împărţise cu copacul, fu rupt de legătura centrală, complexă, cu singura fiinţă pe care o ştia. Plecă, jelind, din trupul pe care îl crezuse al lui şi gerul îl învălui. Dacă aceea nu era moartea, semăna foarte mult cu ea.

Bărbatul din pat se foi puţin. Silueta de lângă el se aplecă atentă înainte.

— Tom, mă poţi auzi? Simţi ceva?

Ochii celui din pat nu se deschiseră.

Şopti câteva cuvinte:

— Dar cine sunt eu? Cine sunt eu?

— Eşti Thomas Simmons, vorbi repede şi distinct omul de lângă el. Poţi să mă auzi?

Capul bărbatului se legănă foarte uşor dintr-o parte în alta.

— Asta ştiu, murmură el răguşit. Dar cine sunt eu?

Brusc, trupul îi încremeni, orice mişcare se opri şi, oriunde ar fi fost Thomas Simmons, el nu se mai găsea în corpul acela de pe pat.

Se găsea undeva în altă parte.

Un lucru părea limpede. Nu mai era oaspetele arborelui-umbrelă. Nu ştia încă al cui oaspete putea fi. Sau spera, poate, că de data aceasta era el însuşi. Asta ar fi fost o uşurare.

Prin simţurile văzului, pipăitului şi presiunii soseau mesaje contradictorii, care îl zăpăceau. Încercă să le sorteze. Era presat puternic pe un mediu solid, în vreme ce altul, mai vâscos, curgea pe lângă el. Poziţia lui era totuşi înclinată. Culorile se intensificau, se amestecau şi se întrerupeau, plutind într-o direcţie generală. Potrivi în toate felurile elementele acestea, încercând să le ordoneze într-o structură care să aibă sens.

Aici nu exista nimic din identificarea aceea imediată şi lipsită de efort cu trupul, mediul şi amintirile care îl făcuse să creadă că el însuşi era arborele-umbrelă. Mintea interioară a gazdei sale, presupunând că avea aşa ceva, continua să-i fie opacă.

În faţa vederii sale se întindeau câteva membre curbe, terminate cu discuri octopode. Acestea se ataşau metodic pe suprafeţe, trăgând încet înainte trupul în care se trezise. Totuşi, el însuşi nu avea nici o legătură cu voinţa care îl deplasa.

„Hei", gândi Simmons cu prudenţă. „Este cineva aici?"

Nici un răspuns din partea presupusei sale gazde. Extremităţile îşi continuară pipăitul lent, găsiră o suprafaţă convenabilă, aderară puternic de ea şi mai propulsară corpul plat cu câţiva centimetri înainte.

Deplasarea avea loc de-a curmezişul şi în susul unei suprafeţe metalice plate. Trunchiul, ca de calcan, era tras în sus după tentacule, asemeni unui sac doldora. Cam vreo zece centimetri cubi de lichid cu o spumă ciudată şi grea plescăia sub corp, curgând în josul pantei. Tentaculele se întinseră din nou şi trasară iarăşi.

„Mă poţi auzi?" întrebă Simmons. „Alo!"

Nici un răspuns; deşi, cumva, Simmons simţi o susurare stranie, un ţiuit crescând şi coborând, urmând lent mişcarea trupului. Aparent, creatura fredona în timpul lucrului.

Se deplasa în susul unui şanţ adânc de un metru, testând şi atingând pereţii pe măsură ce urca. Ajunse la un punct în care latura şanţului era umedă, cu o salbă de picături, o topire incipientă a metalului. Tentaculele pipăiră o clipă zona. Apoi, unul dintre ele se îndoi înapoi spre o pungă dintre umerii cocoşaţi, extrăgând puţină pulbere. Frecă după aceea câteva straturi de pudră peste zona slăbită. Apoi îşi urmă ascensiunea cu aceeaşi persistenţă lentă.

Pe suprafaţa pe care se târau, se simţi o uşoară tremurătură şi gazda se strânse laolaltă, ascunzându-se. Un vuiet de deasupra, o creştere bruscă a presiunii şi, deodată, fură complet scăldaţi într-un şuvoi de lichid cald ce se scurgea de sus. Acest nou fluid îşi menţinea nivelul, amestecându-se cu celălalt.

Fredonatul se opri şi, în cele din urmă, gândurile încete ale gazdei lui Simmons ieşiră la suprafaţă:

„Aşa cum era de aşteptat. Fleltul s-a topit. În curând va urma topirea metalului Rayl. Testul final al canalelor mele. Până acum merge bine."

Se târî pe o altă distanţă scurtă, apoi se opri brusc, străbătut de un gând nou.

„Dar metalul Flelt nu curge drept în josul pantei, aşa cum ar trebui. Parţial, vine dinspre sfertul vestic. Asta nu era de aşteptat."

Se strânse iarăşi în el, gândindu-se.

„Dacă masa de Rayl o să curgă şi ea dinspre vest, s-ar putea să-mi fărâme pereţii canalului. Asta ar opri curgerea corespunzătoare a topiturii. Totuşi, eu am verificat în mai multe rânduri sectorul vestic. Ce poate să abată curgerea?"

„Nu mă întreba pe mine", făcu Simmons. „Eu sunt aici doar ca pasager."

Gazda, absorbită de propriile ei gânduri meticuloase, îl ignora.

„Porţiunea superioară a acestui canal este aproape sigur în ordine. Am verificat-o ieri. Dar divergenţa aceasta nouă îmi poate strica tot planul. Trebuie cercetat. Da, trebuie să examinez sectorul vestic."

Se întoarse greoi către latura canalului şi ridică membrele tentaculare până pe vârful malului. Se trase puternic, ridicându-şi întregul corp deasupra malului. Aici se întinse, din nou, ieşit pe jumătate din metalul lichid şi cercetă panta ascendentă pentru anomalii ale vederii sau presiunii.

„Acolo sus este ceva care n-ar trebui să fie", gândi el. „Un perete, un stăvilar nedorit."

Se opri o clipă ca să analizeze situaţia.

„Topitura deviată de bariera aceea va nărui pereţii canalului meu. Trebuie să o distrug cât mai rapid."

Se târî în susul pantei, privind bariera pe măsură ce se apropia.

„Da, este toată din rocă Gurjek şi Krohn. N-o să se topească. Asta nu e ceva natural. Este un lucru artificial şi trebuie să-l distrug."

Ajungând la barieră, gazda începu să smulgă bucăţi din zid cu

membrele sale puternice şi exercită presiune înainte şi înapoi, dislocând materialul şi rostogolind fragmentele în josul pantei.

„O spărtură suficient de mare aici", gândi el, „şi topitura va putea să treacă fără să-mi mai pericliteze canalul."

Presiunea crescu brusc în atmosferă şi, după o clipă, în fluidul înconjurător; deşi nu era detectabil în termeni acustici, fără îndoială, era un urlet furios. Gândurile dintr-o altă sursă urmară imediat, reci, grele şi directe.

„Nu o să-mi distrugi zidul. Încetează imediat."

Gazda lui Simmons dislocă metodic o altă bucată mare de rocă şi o azvârli în jos, înainte de a se întoarce greoaie spre stânga. Din direcţia respectivă se apropia o altă creatură; şi, presupunând similaritatea speciilor, Simmons observă că propria sa gazdă era mult mai complexă decât îşi dăduse seama. Înapoia capului plat şi a membrelor anterioare se ridicau proeminenţe şi cavităţi de armură blindată, fiecare cu propriile ei membre şi organe minuscule. Era un peisaj în miniatură. Aparent, era întruchiparea inerţiei şi, în plus, extrem de furioasă:

„Nu te vei mai atinge de peretele meu", bubuiră gândurile ei. „O să te fac bucăţele şi o să te azvârl în josul pantei."

„Peretele nu poate rămâne", replică gazda lui Simmons, neimpresionată de ameninţarea ce se apropia. „Îmi distruge pregătirile mele de mai jos."

„Dar le face posibile pe ale mele", făcu celălalt. „Pleacă de aici, ca să pot reconstrui distrugerile tale."

„Nici nu plec, nici nu încetez", se încăpăţână gazda.

Simmons simţi tensiunea muşchilor, pe măsură ce picioare suplimentare se încordară cu fermitate, gata să se apere sau, la nevoie, să atace.

„Nevoile mele sunt esenţiale. Am un plan ce trebuie îndeplinit."

„Planul tău n-are nici un fel de consecinţe", declară sec noul

venit. „În cazul improbabil în care nu eşti refractar la raţiune, o să-ţi explic, pe scurt şi numai o dată. Zidul protejează o zonă a acestei pante de curgere a topiturii; la adăpostul zidului se găsesc structuri ridicate de mine în decursul anotimpului trecut, care trebuiesc protejate de topirea incipientă şi reîngheţare. Nimeni nu a mai avut un asemenea plan; este planul meu şi-l voi duce la îndeplinire. Acum, du-te."

Retractându-şi omoplaţii, gazda lui Simmons proiectă din corpul ei o cange lungă. Era aţintită către celălalt ca o lance.

„Fără valoare. Am auzit că asemenea domenii prostesc protejate sunt obişnuite în terenurile luxoase. Acum, eu, în speranţa deşartă că te-aş putea convinge să te retragi şi să-ţi menţii existenţa inutilă, îţi voi explica planul meu care, într-adevăr, este ceva deosebit. Un plan ameninţat de jalnicul tău zid. În jos-est de punctul acesta, cu o precauţie şi prevedere nemaiîntâlnite, eu am pregătit o serie de canale şi ecluze, construite în întregime din materiale care nu se topesc, conducând la un complex de matriţe. Topitura va urma aceste canale, va intra în matriţe şi se va solidifica după forma lor. Din ele voi obţine unelte, scule şi aparate pentru tăiat, săpat şi construit de-a lungul sezonului rece, pentru a forma structuri şi matriţe mai mari la următoarea topitură. Nimeni, cu excepţia mea, nu ar fi putut realiza un asemenea plan măreţ, şi nici un cretin ca tine nu-l va ruina."

„Destulă sclifoseală", strigă celălalt. „Pregăteşte-ţi un plan rapid de a-ţi întâlni soarta, căci se apropie."

„Băieţi, băieţi", strigă Simmons, sau ceva în genul acesta; dar nu era pe lungimea lor de undă.

Cei doi începură să-şi dea ocol stângaci, într-un fel de ritual monoton. Din susul pantei se făcu simţită o nouă cutremurare, mult mai puternică, şi senzaţia a ceva extrem de greu şi masiv prăbuşindu-se către luptători. Ocolurile lor greoaie nu se

întrerupseră, dar Simmons îşi închipui că lupta avea să izbucnească în curând. Se temea că Rayl se topise.

Nu fu deloc nefericit când se simţi plecând, fiind retras de pe scena aceea. Pleca, cu siguranţă; nişte forţe inimaginabile îl smulgeau din interiorul gazdei sale temporare, azvârlindu-l iarăşi neglijente în imensităţile pustii ale non-identităţii.

Pleoapele lui Simmons se deschiseră şi femeia veni imediat lângă el, îndepărtându-i şuviţele de păr de pe frunte.

— Uşurel, Tom, rosti ea. Ai avut un fel de accident, dar eşti pe mâini bune. Nu vorbi, dacă simţi că ţi-e greu.

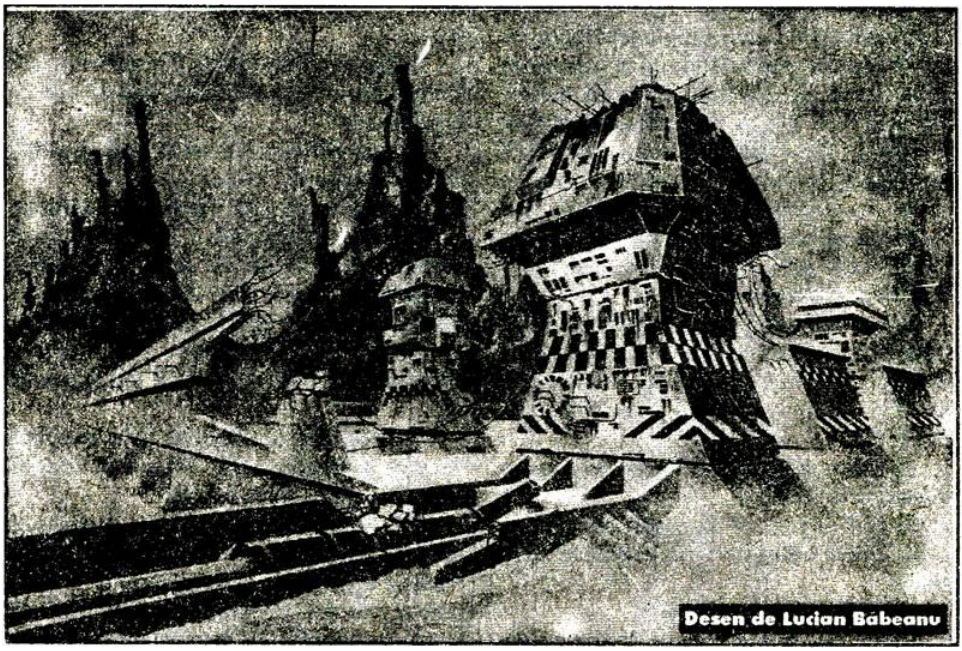

Ochii lui Simmons o priviră un moment, apoi se deplasară, examinând uimiţi restul încăperii. În cele din urmă, după ce căutase alte forme de comunicare ce păreau a fi inexistente în starea lui

actuală, vorbi împleticit:

— Cred că nici ăsta nu sunt eu, rosti el, apoi amuţi.

Femeia nu pricepu prea bine.

— Cred că acum o să te simţi bine, spuse prudentă. Nu te obosi. Ore întregi ne-am făcut griji din cauza ta.

Thomas o privi din nou, întrebându-se cât avea să poată rămâne în lumea aceea.

— Nu ştiu nici scopul, adăugă el încet.

— Scopul cui, Tom?

— Asta nu ştiu.

Şi, ca un val, fu târât inexorabil de talazul care îl purta, lăsându-i pe pat trupul nelocuit.

Simmons nu avea nici nevoia, nici şansa de a-şi alege destinaţia. Nu era sigur dacă intrase într-unul sau în mai mulţi, dar oricum, era ceva pregătit să-l preia. El/ei păreau mulţumiţi să-l aibă. Era manevrat în poziţie, pregătit, băgat în priză, pornit. Nu putea simţi decât faptul că era manipulat până când, ca la apăsarea pe un buton, se găsi acolo. Nu că „acolo" ar fi avut cine ştie ce determinare spaţială; nu existau date senzoriale pe care să le poată izola, nu exista nici un corp, sau un mediu. Avea doar ştiinţa că se găsea într-un fel de apropiere cu nişte ei/el foarte volatili, care erau conştienţi de prezenţa lui, şi doritori de comunicare.

„Salut." Oricum, dacă acelea nu erau cuvinte, sau dacă cuvintele nici măcar nu existau, aceasta era ideea. „Bine că ai reuşit. Lume nouă. Cum ţi-au mers treburile?"

Simmons se simţi înconjurat de o jovialitate plină de bucurie.

Nu găsi nici un fel de organ de comunicare, totuşi răspunsul lui porni, şi păru înţeles.

„Cred că nu prea grozav."

„Păcat. Ei, acum e bine, a ajuns aici, nu? Te supără să ne spui

cine eşti?”

În clipa aceea nu era întrebarea cea mai diplomată.

„Păi, nu sunt prea sigur”, reuşi Simmons. „Se pare că, în ultima vreme, n-am fost doar o singură… persoană.”

„Nu-ţi fă griji”, îl încurajară prezenţele/prezenţa prietenoasă. „Nu e limpede că are o amnezie? Nu-i nici un rău să întrebăm, nu? Fă-ne un rezumat rapid a ceea ce cunoşti.”

„Asta n-o să ia prea mult timp”, făcu Simmons, „Nici măcar nu sunt sigur dacă cunosc ceva.”

Un râs sănătos îi dădu înconjur.

„Atunci, e sigur că a venit acolo unde trebuia. Noi cunoaştem câte ceva despre toate. Cere şi vei căpăta. Hei, amice, la ce sunt buni prietenii?”

Simmons renunţă să mai caute un trup sau nişte simţuri care, în mod vădit, nu-i erau disponibile.

„Atunci s-ar putea să-mi fiţi de mare ajutor”, începu el. „Dacă mi-aţi putea da o idee…”

„Auzi, eşti Fendrain? Crastit? Floxin? Pariez că e Chrondoseer; uită-te cât de zăpăcit este!”

„Nu am nici cea mai mică idee ce sunt”, replică Simmons. „Zău.”

„Asta e fantastic. Să verifice cineva. Putem să-l depistăm? Deconectează câteva circuite de la hotarul Grondel. N-avem nevoie de ele? Sigur, e o descoperire adevărată. Spune-ne ce vehicul ai?”

Îi trebuiră câteva clipe ca să-şi dea seama că ultima întrebare îi era adresată lui.

„Nu ştiu cine ar trebui să fiu”, repetă el. „Sau ce ar trebui să fac. Sau orice. Sper că mă puteţi ajuta. Cine sunteţi?”

„Pur şi simplu, noi”, replică iute glasul, o singură intonaţie prin toate vocile. „Nu e nicăieri de pe aici. Cel puţin pe o rază de câţiva parseci. Băiete, ăsta cu siguranţă este un receptiv TP larg deschis.

Putem să-i determinăm direcţia sursei? Nu încă, dă-mi timp, da?"

Simmons se străduia să se ridice la suprafaţa torentului de cuvinte.

„Hei, alo, păreţi că ştiţi mult mai multe decât mine despre toate astea. Nu-mi puteţi zice şi mie despre ce-i vorba? Sunt sigur că m-ar putea ajuta, mai ales aşa cum sunt eu acum."

„Păi da sigur, amice. Se pare că ai nevoie. Pune întrebări, numai aşa o să poţi, vreodată, să afli ceva. Indiferent de unde vine, e aproape sigur că de la noi se îndreaptă spre nucleul galactic. Să vină oare din civilizaţiile Shaft? Hei, tipule, eşti de pe undeva de lângă Shaft?"

„Nu cred. Nu ştiu ce înseamnă asta."

„Hei, nu-i prea bine. Cineva cu receptorul tău, indiferent de unde, ar trebui să-i poată prinde pe Shaft ca pe un fleac. Păi nu ţi-am spus deja că are amnezie? Ia stai, am verificat dacă nu e un fals? Sigur că da, primul lucru, crezi că dormeam? Atunci e sincer. Pur şi simplu ignorant. Şansele de rămânere sunt reduse; se găseşte într-un ciclu alternativ pe care nu-l controlează."

Nervii lui Simmons se încordaseră la maxim, şi rămase chiar el surprins de furia răcnetului său:

„VREŢI SĂ TĂCEŢI O CLIPĂ!"

În mintea lui se lăsă o tăcere bruscă.

„Uite," reluă el, „dacă n-am mult timp la dispoziţie, hai să-l folosim. Întâi îmi spuneţi voi câte ceva, şi după aceea vă spun eu, câtă vreme mai rămân aici. E bine?"

O pauză scurtă.

„Corect. Păi, asta am şi făcut, nu? Sigur că este. Nu trebuia să întrerupă. Te iertăm, n-ai educaţie; nu-i vina ta. Uită-te la afişajul ăsta, nu e de Omphalos. La dracu, ştiam asta, e de-afară spre nucleu. Auzi, prietene, pe unde ai mai fost în ultimul timp?"

„Dacă mă ascultaţi, o să vă spun. Cu puţin timp în urmă, am

fost vreo două ore pe o planetă atât de fierbinte încât metalele se topeau şi se solidificau ca gheaţa."

„Ai auzit? Da, seamănă cu chestiile de pe planetele interioare ale lui Menkar. Asta ar avea sens, dacă se roteşte în sens opus acelor de ceasornic. Totuşi, s-ar putea să ajungă pe Omphalos. I-ai auzit gândul despre gheaţă – asta îngustează destul domeniul în care se găseşte planeta lui…"

Simmons emise un strigăt mintal.

„Aşa e! Gheaţa este un fenomen normal pentru mine, iar metalele topite nu. Trebuie să fie de pe… Nu, staţi, furtuna din zori mi se părea şi ea destul de normală la momentul respectiv."

„Furtună din zori?" Glasul părea aţâţat. „Pe asta n-o ştim. Spune-ne… Oh-oh, avem necazuri cu Grondel. Toată forţa la graniţă, şi dă-i pe ei." Vocea se întrerupse brusc.

Simmons aşteptă un timp, înconjurat de tăcere şi de nimic altceva. În cele din urmă, gândi prudent: „Alo? Sunteţi acolo?"

Glasul răspunse, mai reţinut decât înainte.

„Parţial. Tu eşti călătorul involuntar prin minţi, nu?"

„N-am vorbit cu tine înainte?" întrebă Simmons.

„Probabil. Aproape sigur. Dar voiam să te întreb ceva."

„Bine", suspină Simmons.

„Uite despre ce-i vorba. Noi am înţeles că ai fost în situaţia de a avea simţuri perceptuale, da? Ne-ai putea spune cum este? N-am reuşit niciodată să înţelegem clar."

„Simţuri? Vrei să descriu cum sunt?"

„Dacă poţi."

Simmons se gândi puţin.

„Experienţa mea e limitată însă se pare că depinde de corpul în care te afli. Poate că îţi dai seama de diferenţe în distribuţia termică, sau a lungimilor de undă optice, sau a gradienţilor de presiune… indiferent. Apoi, toate astea sunt traduse într-un spectru de

diferenţe calitative cu un… cu o senzaţie aparte."

Era destul de încântat de el însuşi. Pentru întâia oară, în câteva ore de existenţă, se gândise şi el la ceva, explicase, şi se simţea grozav.

„Dar senzaţia?" insistă glasul. „Asta e partea pe care nu o înţelegem. Senzaţia cum este?"

„Mai întâi, spune-mi cum sunteţi voi", zise Simmons, adăugând: „Cred că e rândul vostru la răspunsuri."

„Noi suntem… pur şi simplu noi", făcu glasul. „Majoritatea celor peste care am dat par să aibă simţuri, dar nu ni le pot transmite şi nouă."

„Aveţi… corpuri?" întrebă Simmons.

„De unde să ştim? Nu sunt conştient de aşa ceva, însă, dacă ai dreptate în legătură cu simţurile, s-ar putea să le avem şi să nu ştim, este? Cu mult timp în urmă, am avut un vizitator care pretindea, în timp ce vorbea cu noi, că stătea în mijlocul unei câmpii acoperită cu milioane de cristale, strălucitoare şi scânteietoare, zicea el; şi credea că ele suntem noi. Dar nu suntem siguri; eu cred că ar fi putut să fie genul lui de glumă. Oricum… stai, începi să te duci! Îl putem ţine? Împotriva Omphalosilor? În nici un caz, glumeşti. Hei, tipule, întoarce-te oricând, avem multe să te întrebăm; n-am reuşit să aflăm de unde vii. Uite, o nouă construcţie gânditoare la Malerithon, repede…"

Simmons se simţi părăsit şi cu legăturile tăiate chiar înainte de a fi smuls.

Ochii lui Simmons se deschiseră din nou. Chipul său păru complet surprins.

— Am mai fost pe aici înainte, nu? întrebă el. Unde sunt?

Lângă pat se afla aceeaşi femeie.

— Eşti acasă, Tom. Te-am adus aici direct de la Laborator. Ştii

ce…?

— Ce mi se întâmplă? Ce se petrece? întrebă Simmons precipitat. Spune-mi totul, ce înseamnă toate astea.

Ea îi îndepărtă cu blândeţe părul de pe frunte.

— Continuăm să căutăm şi noi un răspuns, Tom. Toată seara ai căzut într-o serie de come ciudate. Principalul…

— De ce sunt eu? Care e motivul acestui nonsens? Spune-mi ce ştii.

— E timp suficient, Tom. Principalul este să rămâi liniştit. Pari a te simţi tot mai bine de fiecare dată când ieşi din comă. Crezi că poţi mânca?

Simmons se împinse în nişte coate pe care, până în clipa aceea, nu ştiuse că le are.

— Eu aparţin locului ăsta? Acesta e corpul meu? Pot rămâne…

Încremeni o clipă cu capul aţintit spre femeie, apoi, încetişor, privirea i se îndreptă către un colţ al tavanului, dar la o depărtare infinită de el. Buzele i se deschiseră.

— Omphalos? întrebă el şi coatele îi cedară.

Femeia se aplecă şi-i controlă pulsul, întorcându-se, se adresă doctorului din celălalt colţ al încăperii:

— Este iarăşi inconştient.

— Ciclul rămâne constant, încuviinţă doctorul, în jur de două ore.

Femeia privi trupul acoperit cu pătura.

— Atunci, cheamă-mă peste două ore, rosti ea.

Făcu trei paşi, se prăbuşi într-un fotoliu şi, în câteva secunde, adormi.

Prima reacţie de panică a lui Simmons fu să-şi ţină respiraţia, ceea ce era evident o prostie. Dacă noul lui trup nu ar fi fost adaptat mediului, n-ar fi fost viu ca să-l primească pe el. Totuşi, reţinu

reacţia în lista lui mereu crescândă de posibile indicii importante; poate că el nu venea dintr-un organism care respira apă.

Fundul mâlos pe care se afla se întindea în toate direcţiile, dispărând în penumbră. În curând, peisajul fu înghiţit de beznă. În compensaţie, el părea că posedă o capacitate extrem de utilă de a preciza poziţia şi substanţa obiectelor aflate la distanţe destul de mari, din modul de curgere al curenţilor din jurul lui. Îi permise trupului său să observe împrejurimile şi, la rândul lui, observă respectivele observaţii.

Plante şerpuite îşi legănau frunzele liniştite prin apa ce se învârtejea uşor. Nu păreau prea complexe şi simţea că nu aveau inteligenţa celeilalte plante pe care o cunoscuse, arborele-umbrelă; dar nu le scăpă din ochi. Observă, în acelaşi timp, la o distanţă de mijloc, nişte structuri turtite, acoperite cu mâl şi cu muchiile tocite, care puteau să fie construite, sau puteau fi naturale. Din loc în loc, pe fundul plat, se vedeau bolovani întunecaţi, de toate mărimile. Pe aceştia îi privi cu mai mult interes, simţind că el însuşi semăna acum cu un bolovan, dar continuau să rămână nemişcaţi.

Simmons încercă să se mişte, dar descoperi că nu putea. Indiferent ce solicita de la acest corp, nu obţinea nici un răspuns muscular, lucru ce părea al dracului de nepotrivit, pentru supravieţuirea oricărei creaturi. Era limitat la simţurile sale, care nu includeau nici o gură sau urechi, pe care să le poată localiza. Exista doar senzaţia, extrem de concentrată, a propriului său trup, vederea limitată şi tabloul detaliat, construit de fiecare nuanţă a direcţiei, presiunii, temperaturii şi salinităţii curenţilor.

Se concentră iarăşi asupra scenei din faţa lui şi căzu pe gânduri. Cu siguranţă, bolovanul cel mai apropiat, aflat mai jos de el, se deplasase. Nu direct spre el, dar cu siguranţă acum era mai aproape. Îl privi un timp, însă nu se mişcă.

Ceva din jurul său era familiar, undeva în adâncuri minţii sale,

unde nu putea încă ajunge; legănarea lină a plantelor acvatice, undele apei întunecoase, lipăitul noroiului de lângă el. Pe de altă parte, cu siguranţă, nu era câtuşi de puţin familiar cu corpul însuşi. Nu-şi putea închipui deloc cum arăta.

Era sigur acum că bolovanul se deplasase din nou, câtă vreme fusese el neatent, mişcându-se oblic către stânga lui. Îşi concentră percepţiile asupra lui, hotărât să nu-l mai scape.

Mult timp nu se întâmplă nimic. Apoi, departe în dreapta sa, simţi erupţia bruscă a unei bule mari, ridicându-se rapid prin apă. Ochii săi nu se mişcară, dar o percepu înălţându-se şi lăsând în urmă nişte tentacule lungi; de capătul unora dintre ele atârnau obiecte grele, asemănătoare cu bolovanii încrustaţi în mâl. Se ridică şi dispăru.

Simmons tresări, constatând că „bolovanul" ajunsese, neobservat, doar la câţiva metri de el şi îl privea împietrit. De la distanţa aceea nu mai părea doar un simplu bolovan; Simmons presupuse că acum putea aprecia şi aspectul lui exterior.

Corpul părea stângaci. Porţiunea superioară se umfla spre exterior ca abdomenul unui hulpav peste o curea prea strânsă. Figura, marcată simplu de cei trei ochi, era lătăreaţă; neaşteptat, ochii erau de un albastru viu şi pătrunzător. Pe toată lungimea spatelui şi a părţilor laterale, creatura avea nenumărate franjuri sau cili, care se legănau delicat în curenţi.

În absenţa oricărui aparat aparent de vorbire, Simmons se întrebă cum să comunice. Încercă să clipească semnificativ, apoi să-şi agite cilii presupuşi, ambele fără succes. Ce trup nefolositor era acesta! Nu putea face nimic cu el.

În minte îi veni un gând. „Pleacă. Nu aparţii locului acesta."

Simmons se blestemă în gând pentru faptul că uitase de posibilitatea telepatiei. Lăsă comunicarea pe seama reflexelor trupului său, în vreme ce el oferi conceptele.

„Tocmai mă întrebam dacă acesta este, sau nu, locul meu. Eşti sigur că nu este?”

Creatura se foi nervoasă prin mâl, câţiva centimetri într-o parte şi cealaltă.

„Nu aici! Nu aici! Eşti ceva din afară. Acum pleacă. Tulburi familia.”

„Nu mă pot duce acasă la mine”, protestă Simmons. „Nu ştiu nici măcar dacă am aşa ceva, cu atât mai puţin unde există. Nu ştiu cum am ajuns aici; sau cum să plec.”

„Aceeaşi poveste”, făcu celălalt morocănos. „Asta spun cu toţii.” Se foi în noroi. „Dacă nu vrei să pleci, atunci taci. N-am chef.” Închise ochii şi senzorii de pe părţile sale laterale încremeniră.

Urmă o pauză lungă. Oricum, Simmons nu era sigur în legătură cu ce ar fi putut câştiga din continuarea conversaţiei. Probabil că, în cele din urmă, avea să schimbe iarăşi trupul. Dacă, dimpotrivă, se dovedea că trebuia să rămână aici, putea redeschide discuţia atunci.

Nu se putea totuşi lăsa în voia viitorului. Avea nevoie de informaţii. Îşi aminti: „pune întrebări, numai aşa o să poţi vreodată să afli ceva” şi mai înainte: „nu poţi face nimic ca lumea, până nu ştii cine eşti”. Spera că erau nişte sfaturi bune; nu avea nimic altceva.

Trezi căile gândirii.

„Realmente, îmi pare rău că te deranjez”, gândi el, „dar, vezi, asta e situaţia mea” şi, într-o rafală de amintiri, vărsă din el întâmplările ultimelor ore, un torent de imagini şi senzaţii lipsite de cuvinte. Observă în şuvoi un firicel de autocompătimire pe care neglijase să-l perceapă în el până ce fusese obiectivizat. Chiar aşa de amărît să fiu? se întrebă.

Ochii creaturii se deschiseră brusc, privindu-l solemn o clipă îndelungată. Apoi emise un strigăt.

„Hei, Mama! Mama!”

De nicăieri, un bolovan mare apăru din josul curentului.

„Nu mai striga aşa, Zeef. Tăticul tău lucrează."

„Dar a apărut încă un invadator în Corrlee. Unul aparte."

„Şi? Asta se întâmplă destul de des. Pentru asta este Corrlee, nu-i aşa, Zeeferry?" '

„Însă ăsta are necazuri", insistă Zeeferry. „Ascultă, Mama", şi tot conţinutul experienţelor lui Simmons se deşertă într-o clipă într-o altă minte.

Simmons aşteptă până ce nou-venita asimilă informaţia. Apoi, ea îşi întoarse ochii albaştri strălucitori spre el.

„Ei bine, sir, aveţi într-adevăr necazuri, aşa e?"

„La asta mă gândisem şi eu", admise Simmons.

„Aş dori să te putem ajuta", urmă Mama, „dar nu prea văd cum. Cam tot ce putem face este să-i ţinem pe Omphalos în ordine, fără să ne facem griji despre toate fiinţele ciudate ca tine, care există prin alte locuri. Sper, totuşi, că o să-ţi găseşti drumul spre casă."

„Şi eu", interveni Zeeferry. „Închipuieşte-ţi, să nu ştii nici măcar unde ţi-e locul. Aş înnebuni!"

„Vrei să îmbuci ceva?" întrebă Mama. „Măcar atât îţi putem oferi. Nici una din gazdele tale anterioare nu s-a gândit la aşa ceva, spre ruşinea lor."

„El nu poate mânca, Mama", spuse Zeef, pufnind a simpatie. „E un bebeluş."

Simmons constată că nu era surprins să stea acolo, pe fundul unei mări, iar doi bolovani să-i ofere supă de pui. Supă de pui! Asta de unde mai apăruse? O adăugă pe listă.

„Principalul ajutor pe care mi l-aţi putea da sunt informaţiile", sugeră el.

Mama tăcu o clipă.

„De fapt, n-ar trebui să-ţi spun prea multe despre Omphalos", zise ea în cele din urmă. Nouă ne place ce avem aici şi nu ne pasă

dacă se împrăştie peste tot. Am avut destui invadatori în trupul lui Corrlee, deşi majoritatea lor ştiau de unde veneau şi ce căutau. N-ai crede ciudăţeniile, adeseori neplăcute, care au stat acolo unde te afli acum, sir. Creaturi care voiau să ne cucerească sau să ne fure urmaşi, sau să ne oblige să construim pentru ei lucruri stupide, sau să ne devoreze drept hrană, sau să ne schimbe părerile… groaznic."

Suna teribil de deprimant.

„Trebuie să fie greu pentru Corrlee", gândi Simmons, căutând în jur, fără succes, o urmă a unei ocupări anterioare.

Mama râse, un tril mental care obţinu imediat din partea lui Simmons echivalentul unui surâs.

„Oh, de fapt, Corrlee nu mai există", explică ea. „A fost un bebeluş care oricum ar fi murit, i-am păstrat funcţiile vitale, i-am amplificat glandele TP, iar restul creierului l-am îndepărtat, în felul ăsta, oricare dintre monştrii ăştia care ţopăie prin spaţiu s-ar fi transformat tot într-unul din ei, înţelegi, nu în unul din noi. Şi, bineînţeles, sir, dacă sunt imobilizaţi, mai devreme sau mai târziu se plictisesc şi se întorc acasă. Nici o invazie reuşită a Omphalosilor, nu siiir."

Râse din nou, pe toată gama. Ca un paratrăznet, îşi spuse Simmons, apoi, gânditor, adăugă şi lucrul acela pe listă.

„E drăguţ din partea dumitale, doamnă, să-mi spui toate astea", făcu el. „Mai ales dacă ai motive de suspiciune faţă de străini."

„Ah, dar dumneata ai ÎMPĂRŢIT", zise Mama. „Ne-ai dat toate gândurile şi senzaţiile, domnule Simmons; cum să mai fim suspicioşi acum faţă de dumneata? Nu că te-am fi înţeles foarte bine, însă dacă te-am citit, trebuie să te respectăm."

„Nu-s prea multe de citit, nu-i aşa, Mama?" întrebă Zeef. „Are numai vreo şapte ore. Chiar mai puţin decât mine!"

„Cu siguranţă că este mult mai bătrân decât tine, Zeeferry", explică Mama cu răbdare. „Dar, nu cu mult timp în urmă, i s-a

întâmplat ceva catastrofal, şi s-a pierdut. Acum trebuie să reia totul de la început. O adevărată ruşine. Bine, o să fac tot ce pot. Uite, ceva care poţi lua cu dumneata, sir, o mică amintire a bunelor noastre urări pentru ajungerea acasă."

Şi, brusc, un torent de înţelegere invadă mintea lui Simmons. Era totalitatea Omphalosilor, bula imensă complet umplută cu iubire şi grijă, nu numai apă; toate adunate laolaltă într-o singură imagine de confort şi casă, de familie şi securitate, şi legate la capăt cu un noduleţ mintal care avea să-l oprească de a destăinui cuiva conţinutul.

Şi, în momentul receptării acelei imagini de o frumuseţe emoţionantă, Simmons fu târât dintre Omphalosi de curente şi mai puternice, irezistibile şi nevăzute,

Simmons se trezi plângând, iar femeia era lângă el ţinându-l strâns în braţe.

— Gata, Tom. Gata. Sunt aici.

Ei îşi întinse propriile braţe şi o prinse, suspinând necontrolat.

— Ce este, Tom? Ţi-e mai bine?

Bărbatul îi dădu drumul şi căzu înapoi pe perne, ştergându-şi cu naturaleţe ochii cu palmele, de parcă erau ale lui. Îşi trase răsuflarea.

— Erau Omphalosii, rosti în cele din urmă. E dureros…

Femeia se aplecă peste el, mângâindu-i cu mâna moale obrazul umed.

— Dacă simţi nevoia, vorbeşte, îl îndemnă ea. Numai dacă simţi nevoia. Încă nu înţelegem ce se întâmplă cu tine. Dar ne străduim.

Simmons o privi atent de parcă, în sfârşit, o vedea pentru întâia oară.

— Tocmai mi s-au arătat Omphalosii, repetă el. O comunitate uluitor de strânsă… pe undeva. Un foc căruia îl poţi aparţine. O

casă… Se încordă. Doamne, doresc un loc al meu. Dar nu Omphalosii. Ei n-ar putea niciodată să fie ai mei, sunt ai altora. Undeva trebuie să existe şi un loc pentru mine.

Cercetă încăperea, draperiile, lampa, acvariul, ceasul.

— Acesta este locul tău, Tom, rosti ea cu o siguranţă blândă. Aici aparţii tu. Şi în curând vom reuşi să te păstrăm aici. De fiecare dată când revii, stai tot mai mult. În cele din urmă, vei rămâne definitiv. Nu-ţi face griji.

El pipăia curios cearceaful alb.

— Aş vrea să pot crede, îi răspunse, apoi o privi din nou: Şi tu… cine eşti?

Crisparea rapidă de durere de pe chipul femeii dispăru imediat.

— Sunt o prietenă veche, Tom, făcu ea calmă. O să-ţi reaminteşti când îţi revii complet.

— Se spune deci că acesta ar fi locul meu, lumea mea, remarcă el flexându-şi interesat degetele. Pot presupune că ăsta e trupul meu?

— Cum te poţi îndoi?

— Am avut atâtea lumi şi atâtea trupuri în ultima vreme. Nu sunt pregătit să mă încred într-unul nou. Dar… se pare că revin mereu aici. Şi nu pot contacta nici un alt ocupant anterior al acestui trup… aş vrea să pot crede.

Ea îl privi straniu.

— Alte lumi, repetă femeia. Alte trupuri? Tom, unde mergi tu când… pleci de aici?

Simmons i-ar fi răspuns, dacă ar mai fi fost pe acolo.

Se pomeni într-un loc ce îl linişti prin familiaritatea lui. Faptul că tot nu-şi putea aminti propriul său mediu, la care trebuia să se refere senzaţia de familiaritate, ceda înaintea uşurării de a se găsi într-o lume mult mai asemănătoare cu a lui decât văzuse în toate

orele de până atunci.

Stătea (stătea! i se părea atât de natural) pe nişte picioare scurte în ceea ce putea fi numit drept balcon, deasupra a ceva ce era aproape sigur un oraş, iar deasupra lui se întindea un cer ticsit de ceea ce puteau, foarte bine, să fie consideraţi nori. Mica diferenţă (clădirile mai înghesuite decât un fagure, culoarea predominantă a atmosferei un portocaliu ţipător, iar trupul său aparent încastrat într-o coajă) părea relativ neglijabilă în comparaţie cu ultimele peregrinări.

Trupul în care se trezise, chiar dacă minţii sale îi amintea de un ciot de copac, aducea cu unui cu care se putea obişnui. Cel puţin era un individ unic.

Gazda lui remarcă imediat prezenţa.

„Ei, ce surpriză! Cred că avem un musafir. Bun venit, sir. Mă poţi citi?"

„Binişor", făcu Simmons. „Scuzaţi deranjul."

„Deloc, deloc. E o plăcere, realmente. Permite-mi să mă recomand, Alf-Quatr Let-Mimas, artist de curte al lui Phlange. Nu vrei să vezi câteva din ultimele mele opere?

Fără să aştepte vreun răspuns, Alf-Quatr se întoarse de la balustradă şi, deplasându-se pe nişte picioare asemănătoare unor rădăcini, trecu printr-o uşă ovală în camerele interioare. Aici se găseau rafturi, mese şi vitrine ticsite cu obiecte complicate de proveniență ciudată. Alf-Quatr se opri o clipă şi apoi, întinzând un braţ, pe care Simmons nu putu să nu-l aprecieze ca fiind cu o jumătate de metru prea lung, apucă un obiect dintr-o nişă din perete.

„Sper că îţi place asta. E un nimic, bineînţeles, dar cred că are un anume farmec. Presupun că înţelegi ce voiam să exprim."

Simmons constată că îi venea greu să se concentreze asupra obiectului, deoarece gazda lui, de al cărei aparat vizual era legat, nu

îl privea direct. Era alcătuit din filamente răsucite, dintr-o substanţă plastică, dispuse într-o structură ascendentă de semnificaţie nesigură.

„Nu prea", recunoscu Simmons. „Nu ştiu ce vrea să fie."

Existau totuşi alte obiecte pe care le-ar fi discutat cât timp se găsea acolo.

Alf-Quatr Let-Mimas pufni.

„Ce vrea să fie!? Eşti un idiot, nu-i aşa? Auzi, dacă eşti complet ignorant, ai putea să te întorci de unde ai venit. Să ştii că nimeni nu te-a rugat să vii aici."

Simmons se trezi împins înapoi, mintal, de forţa dispreţului celuilalt.

„Hei, iartă-mă", făcu el. „Voiam să spun că este extrem de deosebit de toate cele cu care sunt obişnuit. Nu ştiu cum să-l apreciez. Bineînţeles, văd că este minunat."

„Este, nu-i aşa?" se îmbună gazda. „Nu o să-ţi ia mult timp să te obişnuieşti să-l apreciezi. Ai într-adevăr noroc să mă fi ales pe mine drept patron. Unii dintre artiştii aceştia «soi-distantes» se mulţumesc cu creaţii ieftine. Uite, lasă-mă să-ţi arăt ceva mai de avangardă. Îşi croi drum prin atelierul aglomerat. De exemplu, un lucruşor cu care m-am mai ocupat din când în când. Ştiu că o să…"

Alf-Quatr fu întrerupt de ceea ce era, în mod evident,

echivalentul mintal al unui ciocănit.

„Nu acum", gândi iritat Alf-Quatr. „Am un oaspete."

„Îmi dau seama", sosi gândul iritat al celuilalt. „Şi este extrem de nedelicat din partea ta să-l ţii numai pentru tine. Ştii că doresc să fiu informat despre toţi vizitatorii. Acum, dă-l încoace."

„Protestez, înălţimea ta", sâsâi Alf-Quatr furios. „Domnul acesta este un cunoscător de artă şi nu-l interesează banalităţile voastre politice…"

La un moment dat, în timpul discuţiei, Simmons constată că unghiul de vedere i se schimbase. Atelierul lui Alf-Quatr se topi, iar el privea dintr-un trup gros, aşezat pe ceea ce, cu toate toleranţele datorate variaţiilor între culturi, era un fel de tron. Iar gazda sa iniţială, artistul curţii, devenise un simplu glas îndepărtat, bolborosind ameninţări.

„Şi acum", începu noua lui gazdă, retezând legătura cu Alf-Quatr printr-un gest mental neglijent, „acum, că am scăpat de plictisitorul acela, permite-mi să mă prezint. Sunt Khar-Naste Let-Ragel, Imperiarhul de Phalange, pe care dacă îmi permiţi să afirm acest lucru, cred că l-am transformat într-unul din cele mai strălucite state, dacă nu cel mai strălucit, din tot Ghornestul. Sper că îmi vei permite să-ţi prezint domeniul meu…"

„Dragule", se auzi o şoaptă mentală dintr-o sursă, lasă-mi-l mie pe musafir mai întâi. Ştii că ai promis.

Imperiarhul de Phalange tropăi furios din rădăcini.

„Termină femeie", izbucni el. „Nu pot niciodată să mă bucur de o vizită de stat fără ca toţi auxiliarii să intervină?"

„Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa, Naste, şi în prezenţa cuiva? Am de gând…"

Khar-Naste întrerupse brusc legătura şi se trânti morocănos pe tron.

„N-are, să ştii. Am de gând… N-a avut niciodată nimic. Dar ce

mai trup: ca un giurch. Mai bine să ne topim puţin, până se calmează…”

În clipa aceea uşile duble ale camerei zburară în lături şi apăru un Alf-Quatr Let-Mimas furios. Se azvârli spre tron, agitând un instrument ascuţit şi lung cu un aspect vag primejdios. Imperiarhul sări în rădăcini, întinzându-se după o armă de pe peretele dinapoia lui. Simmons se pomeni azvârlit, neajutorat, într-o parte şi rămase, preţ de o clipă confuză, liber între cel doi. Înainte ca o altă minte să-l înşface, smucindu-l de acolo…

Stătea ghemuit în colţul însorit al unei curţi, sub curba atârnând a uneia dintre structurile conice inversate. Membre micuţe şi agile cu scoarţa de abia formată ridicară un obiect înaintea noilor săi ochi. Era imaginea sculptată în miniatură a unui… în sfârşit, semăna cu un trunchi de copac.

— Nu-i aşa că păpuşica e cea mai minunată păpuşică din tot universul? Fac prinsoare că-ţi place tare mult, altfel…

Simmons se ridică brusc în pat.

— Tom… Te-ai întors, nu?

El încuviinţă, privindu-i atent expresia îngrijorată.

— Îmi amintesc de tine.

— Slavă Domnului, răsuflă uşurată femeia.

— Da, eşti aici de fiecare dată când trec prin locul ăsta blestemat. Dacă tu nu mă poţi ajuta cu nimic, bănuiesc că trebuie să mă ajut singur. Dă-te la o parte, te rog; vreau să mă dau jos.

— Poate ar fi mai bine să mai stai puţin lungit, Tom. S-ar putea să nu fie recomandabil…

— Dumnezeule, femeie! Ceea ce se întâmplă cu mine, nu este o boală. Nu-mi face favoruri. Apoi, privindu-i chipul crispat, adăugă. Apreciez faptul că încerci să mă îngrijeşti, însă nu-i necesar.

Îşi coborî picioarele din pat şi, cu prudenţa unui începător, se

ridică şi făcu doi paşi. Surâzând, se opri înaintea ei şi făcu o plecăciune.

— Permite-mi să mă prezint, rosti el cu un aer regesc. Thomas Simmons, de multe forme şi din multe locuri, momentan aici şi la dispoziţia dumneavoastră. Am străbătut miile de provincii ale tărâmului meu şi, pentru plăcerea dumneavoastră, vă voi povesti despre cele ce se întâmplă acolo. Din câte îmi dau seama, nimeni altul nu a mai avut onoarea îndoielnică de a realiza aşa ceva.

— Te rog, Tom, aş…

— Dar, mai întâi, dacă doreşti, aş aprecia o îmbucătură din orice. Presupun, chiar şi în acest colţ uitat al universului, că fiinţele consumă lucruri comestibile.

Ea încuviinţă şi se întinse după telefon. Îl ridică şi vorbi în receptor fără să formeze nici un număr.

— Trimiteţi ceva de mâncare. Este înfometat.

— Foarte bine, încuviinţă Thomas Simmons. Iar acum, lasă-mă să-ţi explic care e situaţia. Vezi, eu sar dintr-o lume în alta. Cred că nu-i ceva obişnuit, dar eu o fac. Este doar o chestiune de timp până ce voi învăţa să controlez procedeul şi apoi, ei bine, va deveni un talent şi nu o pacoste. Aşa încât nu-ţi face griji în legătură cu mine, da?

— Chiar crezi că mergi în alte lumi? îl întrebă ea uluită.

— Aş prefera să nici nu te uiţi ca şi cum nu m-ai crede.

— Dar… mergi cumva prin telepatie?

El o privi surprins.

— Ce ştii tu despre telepatie?

— Păi, Tom, în legătură cu asta se desfăşura experimentul. Chiar nu-ţi aminteşti? Încercam, pentru a douăsprezecea oară, să-ţi inducem o stare telepatică!

— Atunci, vorbi el după o pauză, experimentul a reuşit în mod răzbunător. Acum mă găsesc în comunicare telepatică cu creaturi

aflate la distanţe de ani-lumină, într-o succesiune aleatoare. Apropo, aveţi habar cum să opriţi chestia asta?

Ea clătină din cap.

— Dar, Tom, dacă eşti telepat, trebuie să ştii la ce mă gândesc eu. Nu se poate să intri în mintea unor fiinţe de pe alte lumi, şi nu şi în cea a oamenilor de pe Pământ, nu-i aşa?

Urmă o pauză lungă, în care bărbatul o privi, cântărindu-i afirmaţia, apoi ea de-abia reuşi să-l prindă când căzu.

Simmons era acum mult mai atent la cele ce i se întâmplau. Noua forţă îi intrase în minte cu o izbitură clară, îndepărtată, însă inconfundabilă atunci când erai acordat cu ea. Pentru câteva momente, noul element se găsea, pur şi simplu, „acolo", fără conţinut, apoi începu să-i îmbibe gândurile cu o senzaţie de autenticitate ce nu putea fi respinsă de mediul său omenesc. „Acolo" deveni mai real, mai vital, decât „aici"; după acea, „aici şi acolo" îşi schimbară locurile. Într-o singură clipă, forţa se mări şi se multiplică într-un număr mare de atracţii componente mai mici, iar apoi propria lui minte, la un nivel pe care el nu-l putea controla, alese una, aparent întâmplător, iar celelalte se topiră. Atracţia aleasă crescu şi deveni „lumea". Multitudinea dispăru şi el se trezi într-un nou „aici".

Dacă măcar ceva din toate astea ar fi avut sens.

Se odihni şi încercă să analizeze situaţia. Împrejurimile sale erau confuze, dar ajunsese să se obişnuiască cu aşa ceva; ar fi fost mai zăpăcit dacă n-ar fi fost aşa. Dar amorfitatea generală, ambiguitatea strălucirilor şi umbrelor mişcătoare păreau ciudat de familiare în tot suprarealismul lor. Se părea că nu avea nici un fel de trup. Căută o minte-gazdă.

Când o localiză, înţelese. Gazda lui dormea; fragmentele care îi treceau prin faţă erau frânturi de vise.

Pentru gazdă putea fi foarte bine, însă Simmons nu avea multă vreme la dispoziţie şi n-avea chef să şi-o piardă în somn. Se strădui pentru trezire, şi îşi simţi gazda ferindu-se şi luptând împotriva lui, protestând. Simmons se dovedi mai puternic. Deschise ochiul lor.

Un glas interior, încă toropit de somnul întrerupt, se întreba ce anume îl trezise. Simmons îl ignoră, şi exploră noile lui simţuri şi împrejurimi.

Vederea: lumină slabă, căzând prin panourile translucide de deasupra capului într-o cameră circulară, boltită. Se găsea imersat, până la maxilarul său lung, într-un lichid rece care bolborosea continuu. Sunetul, un susur permanent de fluid curgând şi căzând; o briză uşoară mângâind exteriorul camerei. Îşi simţi propriul trup, inelele lungi, flexibile odihnindu-se în lichid ca o salamandră cu multe membre. Inelele păreau atât de diferite încât se întrebă dacă erau toate ale lui, şi îşi aduse aminte, cu întârziere, să-şi caute simţul telepatic. În cameră cu el se mai afla cineva, un alt adormit, ale cărui inele erau întrepătrunse cu ale lui.

Glasul gazdei sale, furios şi înspăimântat, răcnise tăcut în interiorul său. Acum îl ascultă.

„Ce mi se întâmplă? Sunt nebun sau bolnav? De ce sunt treaz când ar trebui să dorm?"

„Totul este în ordine", vorbi Simmons liniştitor. „Nu o să te rănesc câtuşi de puţin. Îmi pare rău dacă te-am deranjat, însă în curând trebuie să plec."

„Curente, SUNT nebun", spuse glasul interior apoi, după o pauză scurtă, izbucni: „Imediat să pleci din mine, ai înţeles? Imediat! Sunt un glowl decent, sănătos, muncesc din greu, n-ai dreptul să intri în mine în felul acesta. Acum, pleacă."

Se distingea un subcurent puternic de panică.

„O să ies când o să ies", făcu Simmons cât mai consolator cu putinţă. „Relaxează-te şi nu mai mă deranja. Sau, spune-mi despre

lumea şi rasa ta; am nevoie de toate informaţiile disponibile."

Se flexă, asigurându-se cum îşi putea folosi aripioarele-membre scurte ca să se poată propulsa; implica acţionarea muşchilor de pe întreaga lungime a corpului.

„Nu mai mă zvârcoli!" ţipă celălalt. „N-ai minte? N-ai ruşine? O SĂ-MI TREZEŞTI NEVASTA!"

Simmons ridică din umeri, un gest mult mai impresionant în corpul acela decât în cel anterior, şi lunecă dintre inelele nevestei. Parcurse un circuit investigativ al încăperii. Era o schimbare plăcută să fii din nou la conducere.

Camera era prevăzută cu obloane din şipci înguste. Printre ele putea zări, prin semiîntunericul nopţii, un ocean întins. Încăperea părea un fel de turelă în vârful unui turn înalt în mijlocul apei (sau acidului, sau orice ar fi fost). Putea întrezări vag insuliţe la distanţă, ca şi ceea ce ar fi putut să fie alte două turnuri depărtate între ele şi linii subţiri şi întunecate unindu-le probabil nişte căi de acces.

Împingând capul gazdei sale printre două şipci, Simmons îşi privi trupul. Apa era pompată până la înălţimea lui şi bolborosea în turelă, curgând apoi pe laturile turnului şi întorcându-se în ocean.

Înapoia lui se foi ceva, şi simţi cum i se trezea partenerul. Îşi retrase capul. „Oh, Salamandre", se auzi dinspre gazda lui. „Te-am prevenit. Acum m-am ars. Te rog, te rog, vrei să pleci şi să mă iaşi pe mine să mă descurc?!"

De cealaltă parte a încăperii, cealaltă fiinţă îşi deschise ochiul mare şi purpuriu şi îl privi cu reproş. Îi parveni un mesaj direct, conţinând atât cât era necesar.

„De ce eşti treaz în perioada-de-somn, Craiul-talazurilor; eşti bolnav, sau nebun?"

Eul interior încercă să preia controlul şi nu reuşi. Şopti disperat: „Demon, spune-i… spune-i că m-a trezit o modificare în zgomotul pompelor osmotice."

Simmons reuşi să emită o undă mentală destul de precisă: „Stimată soţie a gazdei mele, sunt un musafir întâmplător al minunatei voastre lumi şi m-am trezit pentru o scurtă perioadă închis fără de scăpare în mintea merituosului dumneavoastră tovarăş de viaţă. Vă rog iertaţi orice inconvenienţă de moment ce ar putea fi cauzată de această vizită."

I se părea imposibil să poarte o conversaţie mai puţin înzorzonată cu aparatul de comunicaţie mintală pe care îl avea la dispoziţie.

Nevasta îl privi fix o clipă îndelungată, apoi îşi oscilă partea superioară a trunchiului, ceea ce el identifică drept o încuviinţare.

„Nebun", spuse ea. „Aşa cum am crezut."

„Soţul dumneavoastră nu este deranjat mintal", interveni Simmons, „dar temporar nu poate comunica. În clipa de faţă, conversaţi cu o fiinţă care, deşi străină de acest loc, nu doreşte răul dumneavoastră sau alor voştri."

„Trebuie să înştiinţez autorităţile", medită ea. „Cu cât mai repede, cu atât mai bine, din toate punctele de vedere. Oh, Craiul-talazurilor, cum ai putut?"

În adâncul său, gândurile Craiului ridicau un bocet jalnic, despre cum i se putuse întâmpla aşa ceva tocmai lui, care îşi ţinuse totdeauna mintea alertă, solzii lustruiţi şi morala scrupuloasă. Nu îi era de nici un ajutor.

„Sper că nu veţi face un act pripit, aducând nefericire asupra soţului dumneavoastră care este complet nevinovat de intruziunea mea în augusta sa persoană", sugeră Simmons. „În momentul sosirii autorităţilor, eu voi fi de mult plecat."

Soţia îi privi morocănoasă, iar apoi lunecă spre un ansamblu de accesorii de pe peretele îndepărtat, unde se ocupă cu echivalentul local al preparării cafelei.

„Dacă în afirmaţia aceasta nebună există vreun adevăr", aruncă

ea cu indiferenţă, „tot nu mi-ar absolvi soţul. Ca să permită să fie posedat de un monstru straniu din spaţiu nu îl prea recomandă a şti să-şi păzească integritatea mintală, nu?" Ezită, cu aripioara de la gât ţinând o linguriţă deasupra unui vas metalic. „Bei cafea?"

Nu gândi „cafea", dar la asta se referea.

„De ce nu?" făcu Simmons.

Soţia deşertă linguriţa şi amestecă mixtura rezultată.

„Acum", rosti ea, revenind spre el, cu partea superioară a trunchiului ieşind rigidă din bazin şi privindu-l în ochi, „Craiul-talazurilor, nu e prea târziu să anulez chemarea autorităţilor. Dar să ştii că în cazul acesta trebuie să am asigurări din partea ta, referitoare la comportarea ta viitoare. Trebuie să mă gândesc la poziţia şi la urmaşii noştri. Pe mine nu mă sperie, bineînţeles, orice fel de comportare a ta."

„Ce fel de asigurări?" făcu Simmons. „Întreb din pură curiozitate."

Strigăt interior. „Sfinţi curenţi, ea o să vrea banii şi cheile!"

„Vreau banii şi cheile!", rosti nevasta.

„Dă-i-le lui… nu, nu. Of, cum m-am lăsat târât în asta?" gemu Craiul-talazurilor.

„Dă-ţi seama", continuă soţia, „că dacă chestia asta răsuflă, eu voi fi serios învinuită prin asociere. Ştii că am sperat într-o avansare mai rapidă a ta. Acum că ai înnebunit…", ridică ea din umeri, „e normal ca eu să beneficiez de toate drepturile ca să pot înăbuşi scandalul, conducând cuibul în felul meu; altfel, trebuie să te predau ca să mă pot restabili. Mi-este greu, pentru că realmente te iubesc, Craiul-talazurilor, însă…" suspină ea, „ce altceva poate să facă o soţie decentă?"

Primele cuvinte ale lui Simmons la înapoierea pe Pământ au fost:

— Iartă-mă.

În încăpere se găseau şi alte persoane, mişcându-se tăcute în jurul lui; una dintre ele îi întinse un sandviş. El continuă să o privească pe femeie.

— Cred că ultima dată m-am comportat destul de urât faţă de tine. Sper însă că-ţi dai seama de tensiunea la care sunt supus.

— Nu-i nimic, Tom. Înţeleg.

— Nu, dar a fost de neiertat. Nu se va mai întâmpla. Acum, ce o să faceţi cu starea mea?

Lângă ei apăru un bărbat cu figura masivă.

— Din fericire, treptat, îţi revii. Acum şase ore nici nu puteai judeca.

Simmons se aprinse.

— Voi aţi fi putut judeca dacă aţi fi fost în locul meu? Ştiţi cât am fost în şase corpuri străine, şapte dacă îl număr şi pe ăsta… în numai… cât timp?

— Vreo douăsprezece ore, răspunse femeia.

— Începem să te credem, urmă bărbatul. Şi am dori să aflăm tot ce s-a întâmplat. E realmente o surpriză să cercetezi în telepatie şi să dai peste călătoria spaţială. În fine, proiecţie astrală.

Femeia îi puse mâna pe braţ.

— Sperăm că aşa este. E o mare uşurare să constaţi că nu a fost vorba de… un şoc… fiziologic sau… mintal.

Simmons se uită de la unul la celălalt, şi brusc înţelese că îi acceptase ca fiind asemenea lui. Fie că era mai bine, sau mai rău, şi până nu i se demonstra contrariul, aceasta era lumea lui. Cel puţin era un loc în care revenea mereu. Trebuiau să-l ia.

— Am ajuns la concluzia că, într-adevăr, interceptezi rase telepatice undeva printre stele, vorbi din nou celălalt bărbat, dar nu şi gânduri omeneşti, iar asta înseamnă, pur şi simplu, că oamenii sunt emiţători telepatici nuli. Pentru un contact sunt necesari atât

emiţători cât şi receptori, iar oamenii nu sunt nici una, nici alta. Se pare că am făcut din tine un receptor super-sensibil şi totuşi nu poţi citi gândurile oamenilor.

Simmons muşcă meditativ din sandvişul din mână, şi descoperi o capacitate senzorială încă necunoscută a trupului. Gustul îi plăcu.

— Mă tem, se adresă ei femeii, că până acum m-am gândit la tine doar sub termenul „femeia". Presupun că ai un nume, nu?

Ea îşi muşcă buza.

— Eu sunt Debbie. Deborah Simmons.

— Ah. Căzu pe gânduri. Coincidenţă de nume, ceva?

Femeia clătină din cap.

— Ah, repetă Simmons. Uite, Debbie, iartă-mă. Până la urmă, o să-mi reamintesc totul, trebuie.

— Mai bine întoarce-te în pat, vorbi celălalt bărbat. Considerând experienţele anterioare…

— Oh, nu, protestă Simmons. Tocmai începuse să-mi placă locul ăsta. Vrei să zici că sunt pe punctul de plecare? Se lăsă condus înapoi în pat, continuând să se lamenteze: Ce am făcut ca să fiu tratat în felul ăsta? N-am cerut şi nici nu doresc aşa ceva. Să ţopăie altcineva din lume în lume, ce-aţi zice? De ce nu pot rămâne ca un om normal şi să reîncep să-mi cunosc casa şi pe Debbie, şi…

Plângerile se pierdură undeva în vid.

Simmons se găsi din nou într-un spaţiu neformat, pregătit pentru altă naştere străină. Trecură epoci în vreme ce îşi căută simţurile.

„Este cineva pe aici?" gândi el, iar gândul se împrăştie de la el în toate direcţiile, pierzându-se în distanţă fără nici un ecou. Nu exista nimic cu care să poţi simţi, nimic de mişcat.

În cel mai rău caz, decise ei, avea să rămână aici, în nicăieri, ceva mai mult de o oră, iar apoi avea să se întoarcă în corpul său…

dacă trupul omenesc era într-adevăr al lui. Nu, gata cu dubiile; acceptase rolul de om ca fiindu-i potrivit.

Simţi brusc o mişcare sclipitoare, ca o rază de lumină trecând peste el, apoi dispăru la fel de rapid.

„Hopa!" exclamă Simmons. „Este cineva aici?"

După o pauză, un alt fulger luminos traversă extrem de rapid nou perceputul său câmp vizual. Apoi încă un fulger.

„Stai", făcu Simmons. „Nu-l pot prinde."

Lumina reapăru încetinită; se duse şi se întoarse ca un şir de becuri, aprinzându-se şi stingându-se în fracţiuni de secundă, scriind cuvinte în faţa lui. HOPA. PRINDE. CINEVA AICI. PRINDE. HOPA.

„Pot vedea cuvinte", spuse Simmons. „Dar nu cred că ajungem foarte departe."

Lumina reapăru. NU CRED, NU VEDEA. CRED CUVINTE. VEDEA CUVINTE. PRINDE. AJUNGEM DEPARTE. CRED CUVINTE.

„Tu poţi vedea doar vocabularul folosit de mine", ghici Simmons şi luminile clipiră, încuviinţând triumfătoare.

TU FOLOSIT VOCABULARUL. AJUNGEM FOARTE DEPARTE. FOLOSIT VOCABULARUL.

Simmons trecu pe vocabular. Interlocutorul său învăţa rapid. În curând. Simmons simţi că putea aborda problema lui.

TU GÂNDEŞTI PROBLEMĂ, EU GÂNDESC…

„Răspuns, poate?" sugeră Simmons.

EU GÂNDESC POATE RĂSPUNS, POATE EU NU GÂNDESC RĂSPUNS. TU GÂNDEŞTI.

Discuţia părea folositoare. Conştient de limitarea timpului său, Simmons prezentă rapid principalele puncte ale întâlnirilor sale şi fu răsplătit cu o întrerupere totală a luminilor vreme de trei secunde.

Apoi: ŞAPTESPREZECE POSIBILITĂŢI REMARCATE. DOAR DOUĂ PROBABILE, ÎN SCURT TIMP NOI VORBIM CU TINE. PE DE O PARTE, TU TE MIŞTI, NU CU VOIA TA, ÎN SALTURI MINTALE LA MAI MULTE FIINŢE TELEPATE.

„Cum se petrece asta? Şi cum o pot opri?"

DE CE OPRI. POŢI CONTROLA. FOARTE MULT BINE. CUM SE PETRECE POATE PROBABIL AŞA.

Lumina deveni complet dezlănţuită şi produse o imagine limpede a unei galaxii, rotindu-se înaintea lui în scântei tăcute. Deoarece fiecare din milionul de stele părea bazată pe un efect de flash stroboscopic de la o singură sursă luminoasă mişcătoare, deplasarea punctului trebuie să fi fost într-adevăr rapidă.

Textul apăru sub imagine. GALAXIA NOASTRĂ, apoi subliniat: EXISTĂ ŞI ALTELE.

„Aha."

VEZI ÎN LUMINĂ. ACUM, NU VEZI TELEPAT. DACĂ VEZI TELEPAT, VEZI GALAXIA AŞA.

Galaxia tremură şi îşi schimbă aspectul. Majoritatea stelelor simple dispăruseră, însă multe surse străluceau mult mai puternic, iar nucleul scânteia într-o aglomerare splendidă.

VEZI TELEPAŢII CA LUMINĂ, clipi mentorul său. SUNT POATE FIINŢE NATURALE, POATE LUCRURI FĂCUTE DE FIINŢE… POATE ALTELE. ACEST TELEPAT, un indicator de lumină roşie alergă printre stele, UN NOR FOARTE, FOARTE MARE, PROBABIL NU ESTE VIU, DAR GÂNDEŞTE, LUCRURI FOARTE MARI ŞI INTERESANTE. AICI, AICI, MULTE LOCURI, NU O FIINŢĂ, MULTE FIINŢE, NU TOŢI CA TOŢI; DAR TOŢI UN TELEPAT. ALŢII, AICI, AICI, AICI, AICI, DOAR O FIINŢĂ. LUMINĂ PUTERNICĂ E TELEPAT MARE, LUMINĂ SLABĂ TELEPAT MIC.

Simmons era uluit, încerca să memoreze cât putea mai mult din

harta galaxiei, însă complexitatea îl copleşea.

„Unde suntem acum?" întrebă el. „Şi unde este Pământul?"

POATE NU PRINS, sosi răspunsul. TU CA TRUP ACUM PE PĂMÂNT. NOI MINTE ŞI MINTE NU NE ÎNTÂLNIM ORIUNDE. DAR NOI AVEM CASA AICI, VEZI AICI, O, 67003% DE LA CENTRUL GALAXIEI. TU EŞTI DINTRE FIINŢELE NON-TELEPATE, NU VEZI AICI. NICI O LUMINĂ TELEPATĂ. DAR POATE PROBABIL PRINZI UNDE. TU MERGI LA OMPHALOS. NOI CUNOAŞTEM FIINŢELE OMPHALOS. AICI UNELE FIINŢE CU CARE AI DISCUTAT TELEPAT, CRED TU CURÂND MERGI LA TRUNCHI, ADICĂ FIINŢE DIN CENTRUL GALAXIEI. DECI PROBABIL POATE VOI SUNTEŢI AICI. Indicatorul se plimbă peste un sector uriaş al galaxiei. PE DE ALTĂ PARTE, PROBABIL POATE NU.

Galaxia dispăru, înlocuită de vederea schematică a unei planete rotindu-se încet în sus, pe un fundal presărat cu constelaţii. Pe suprafaţa planetei apărea o cruciuliţă roşie şi imaginea se deplasă către ea.

TU AI CORPUL ŞI MINTEA ÎN LOCUL ÎNSEMNAT ROŞU. TU NU PRINZI TELEPATIA. BRUSC, TU PRINZI TELEPATIA, ŞI…

Deasupra orizontului planetar, fundalul înstelat explodă instantaneu în noi străluciri, scânteieri şi aglomerări de lumină roşie.

TU BRUSC VEZI TELEPATIA, MARE, MIC, APROAPE, DEPARTE. ŞOC TELEPAT MARE. TU UIŢI SINE, TRECI DIN MINTE ÎN… DA, MULŢUMESC, AMNEZIE. ÎN ACELAŞI TIMP, MINTEA GOALĂ ŞI CAUTĂ SINE. De deasupra orizontului se înălţă o sursă punctiformă de lumină puternică, eclipsând totul în zona aceea. VINE FOARTE, FOARTE MARE TELEPATIE. MINTE MARE, PUTERNICĂ CUM CAUŢI. POATE ADEVĂRAT DEPARTE ŞI PUTERNICĂ, DAR CRED MICĂ ŞI FOARTE

APROAPE DE TINE. NOI NU NICIODATĂ TELEPATIE CU FIINŢELE ARBORI-UMBRELĂ.

Simmons privi fascinat rotaţia planetei dinaintea lui şi stelele noi apărute care se înălţau încet pe cer. Brusc, un nou punctuleţ ţâşni la orizont.

TU TOT CAUŢI SINE, GĂSEŞTI NU ARBORE-UMBRELĂ SINE. DAR ÎŢI APARE NOU POATE-SINE. TU LAŞI ARBORE-UMBRELĂ, MERGI LA NOUĂ DISCUŢIE TELEPATICĂ.

Simmons urmări ascensiunea noii erupţii de lumină telepatică.

„Aşa am fost azvârlit ca o minge de ping-pong de la o minte la alta", rosti el încet, „pe măsură ce mă captura fiece nouă emisiune. Iar după douăzeci şi patru de ore presupun că o iau de la capăt." Observă ceva deosebit. „De unde ai obţinut configuraţia aceea stelară?" întrebă el repede. „O recunosc."

O parte a minţii sale se întrebă ce fel de amnezie putea fi aceea care îşi uita atât sinele cât şi speciile, dar îşi reamintea constelaţiile şi mingile de ping-pong.

DIN MINTEA TA. CONFIGURAŢIA STELARĂ PROBABILĂ LA MOMENTUL PRIMEI TALE VEDERI TELEPATE. NU CUNOAŞTEM STELE TELEPATE. ACEASTA PROBABIL POATE ESTE HARTA LOCURILOR TELEPATE VĂZUTĂ DE PE PĂMÂNTUL TĂU.

„Steaua aceea roşie este Aldebaran", spuse Simmons. „Constelaţia este Taurul."

AŞA E ÎN MINTEA TA, spuseră luminile. MINTEA TA NUMEŞTE FIINŢELE CU CARE AI AVUT CONTACT TELEPATIC ÎN VOCABULARUL DIN SERIA CUNOSCUTĂ DE TINE.

„Ce serie?"

BERBECELE, TAURUL, GEMENII, CANCERUL, LEUL, FECIOARA. ÎN MINTEA TA NE SPUI BALANŢA.

„Nu!" exclamă Simmons. „Nu poate fi atât de simplu!"

NU PROBABIL POATE EXACT LEGATE UNA DE CEALALTĂ. PROBABIL FIINŢELE TELEPATE AU FIECARE ACEEAŞI… DA, MULŢUMESC, ACEEAŞI LONGITUDINE GENERALĂ CA ÎN SERIE. ACUM, PE DE ALTĂ PARTE, A DOUA POSIBILITATE PROBABILĂ CONDIŢIA TA.

Simmons uitase că el trebuia să fie un altul.

„Cum adică?"

TU NESĂNĂTOS. FOARTE PUTERNIC PROBABIL. TU CREZI CĂ MERGI SPRE STELE ÎNTR-O SERIE. CA ÎN… NU… NU… DA, MULŢUMESC, ASTROLOGIE. MINTEA TA VEDE NU-LUCRURI, CREDE NU-LUCRURI… DA, MULŢUMESC, HALUCINAŢII. NU ASEMENEA LUCRU ASTROLOGIE, MINTEA TA GĂSEŞTE DIN NIMIC.

„Doar nu poţi crede că şi tu eşti o halucinaţie a mea!"

FOARTE PROBABIL. POSIBIL POATE DA. POSIBIL POATE NU. PE DE ALTĂ PARTE…

Toate luminile se stinseră, brusc.

„Balanţa? Balanţa, eşti acolo?"

Simmons era iarăşi singur în nimic.

— Cred că acum i-am prins, rosti el brusc şi toţi cei din încăpere tresăriră.

Cu un minut înainte fusese destul de dus de pe lume. Acum se plimba agitat pe podea.

— Întâi, să presupunem că salturile mele telepatice interplanetare sunt reale. Alternativa ar fi că eu sunt nebun şi cu asta nu sunt în nici un caz de acord. Locurile acelea sunt tot atât de reale ca şi acesta. Oricine ar prefera să creadă că halucinez n-are decât să teoretizeze în direcţia respectivă, însă eu nu mai am chef să aud; nu mă interesează. Apoi, modusul operandi e logic. Acolo în spaţiu există hoarde de staţii telepatice emiţătoare, iar eu le

interceptez pe măsură ce planeta se roteşte, una după cealaltă, clic, clic, clic… ce e, Debbie?

Femeia îl privea zăpăcită.

— Suntem daţi peste cap, răspunse ea. Acum un minut erai în comă adâncă, iar acum arunci ipotezele mai iute decât le putem noi urmări.

— N-am fost în comă, replică Simmons. Trupul meu se odihnea, în vreme ce eu urmam un curs rapid şi concentrat de galactografie telepatică. Situaţia e complicată, dar dacă ne mai gândim, îi putem face faţă. Avantajele ar fi enorme. Mai întâi, trebuie să perfecţionăm afacerea asta cu inducţia telepată şi, tot atât de important, să găsim un mod de a o asista. În cele din urmă, vom dori să găsim o modalitate de control şi selectare a staţiei dorite. Între timp, o să culegem informaţii despre starea galaxiei. Gândiţi-vă, acolo ne aşteaptă nu mai ştiu câte arte, filozofii şi ştiinţe. Asta nu e un dezastru, e o şansă imensă. Ne găsim acum în poziţia de a asculta universul din cămăruţa noastră de aici, de pe Pământ.

— Pare grozav, încuviinţă bărbatul cu chip rotund, al cărui nume Tom tot nu-l ştia. Dar dacă toate informaţiile astea ne vor parveni prin tine, trebuie să avem mare grijă de staţia noastră de recepţie. Nu suntem încă prea siguri cum am creat-o.

Simmons se răsuci către el.

— Ce fel de experiment era? se interesă el. Nu-l putem reface?

— Neurochirurgie, droguri, hipnoză, toate într-o combinaţie aparte creată de tine, Tom, răspunse bărbatul. Am putea repeta experienţa, dacă am mai avea un voluntar. Până acum, tu ai fost singurul destul de nebun… scuze, o figură de stil… ca să încerce combinaţia ta. Făcu o pauză. Nu ştiu dacă ceea ce ţi se întâmplă acum îi va atrage sau îndepărta pe voluntari.

— Bun. Fiţi atenţi cu toţii, gândiţi-vă, gândiţi-vă. Stoarceţi-vă creierele… asupra experimentului, asupra posibilelor pericole,

asupra lucrurilor menţionate de mine mai înainte. Când voi reveni aici, vreau să-mi daţi o listă de recomandări referitoare la cele ce trebuie să ştim. S-ar putea foarte bine să dau peste minţi care să cunoască unele răspunsuri. Cancer, război, energie… călătorie spaţială, dacă mai avem nevoie de ea… toate răspunsurile se găsesc acolo şi peste puţin timp le vom avea.

— Tom, întrebă Debbie, cum este acolo? Nu ne-ai dat încă nici un indiciu.

El îi zâmbi.

— E ca cea mai nebună povestire science-fiction scrisă vreodată. Pregătiţi un casetofon pentru când mă întorc şi o să-mi încep jurnalul. Bun, şi-acum ar fi mai bine să mă bag în pat.

Se lăsă pe spate şi îi zâmbi din nou lui Debbie.

— Ne vedem peste două ore, spuse el şi închise ochii.

— Nu ştiu ce dracu să cred, recunoscu Dr. Berkson. Din punct de vedere medical, corpul lui e în stare perfectă. Totul se petrece în minte… şi aici poţi interpreta cum doreşti. Ce-i chestia asta cu călătoriile telepatice, Art? Poate fi posibilă? Nu-i deloc specialitatea mea.

— Într-adevăr, sună dubios, încuviinţă Art Hover, împingându-şi ochelarii în sus pe frunte. Bineînţeles, e absolut imposibil; totuşi cred că asta nu o poate împiedica să fie adevărată.

— Dar tu ce crezi, Art? Nu-i acum momentul pentru paradoxurile tale.

— Eu mă tem că a dat de fund, interveni Jim Lindland. Va trebui să-l pescuim înapoi.

De lângă trupul pustiu al soţului ei, Deborah Simmons îi privi pe cei trei bărbaţi.

— Nu este nebun, rosti ea cu fermitate. Cred că spune adevărul în legătură cu cele ce i se întâmplă.

Cei trei se uitară la ea, apoi continuare să vorbească în şoaptă.

Deborah îl privi iarăşi pe Simmons. Ochii îi erau deschişi. Urmă o pauză lungă, după care el vorbi:

— Mişcă-te. Trebuie să mă ridic.

— Dar abia ai plecat acum cinci minute, făcu ea de parcă ar fi fost lucrul cel mai natural de pe lume. Se ridică totuşi de pe pat.

Simmons se sculă. Dr. Berkson, care tocmai voia să spună ceva, amuţi.

— Există foarte puţin timp de acţionat, rosti Thomas Simmons cu un glas sec, şi deloc de explicat. Ascultaţi atenţi! Este absolut necesar să mă deplasaţi rapid în direcţia contrară mişcării de rotaţie a Pământului, aşa încât să-mi pot menţine actualul vector unghiular faţă de sfera siderală. Cum o facem?

Urmă o tăcere stupefiată, apoi Art Hover îşi drese nervos glasul:

— Nu cred că te-am prea înţeles, Tom. Ce urmăreşti?

Simmons se încruntă.

— Credeam că am fost destul de limpede. Trebuie să mă deplasez către… vest, cu o viteză corespunzătoare rotaţiei planetei. Şi cât mai repede. Mă bizui pe voi să puneţi la punct amănuntele.

— Nu putem face asta. rosti Jim Lindland şi Dr. Berkson adăugă:

— Întoarce-te în pat, Tom.

Amândoi amuţiră însă când el îi privi.

— Nu pot face nimic, până nu le spui motivul, Tom, interveni Deborah. Încă nu s-au hotărât dacă nu eşti totuşi nebun.

Înapoia tonului său calm se simţea mânia de abia stăvilită.

— Am spus că nu e vreme de explicaţii, şi nu-mi place să mă repet. Să-i dăm drumul odată!

— Ne-am mişca şi mai repede, dacă ne-ai oferi un „de ce" rapid, Tom, făcu Art nervos, umezindu-şi buzele.

Braţele lui Simmons stăteau inerte pe lângă trup, dar degetele se flexau spasmodic.

— Iute, atunci. Nu am avea absolut nici o şansă, dacă n-ar exista un lucru extrem de fericit. Între aceste treizeci de grade de longitudine nu emite nici o civilizaţie puternică din punct de vedere telepat. Asta înseamnă că în decursul acestei perioade de două ore, şi numai atunci, mă aflu în controlul propriei mele minţi. Dacă mă puteţi păstra sub acest unghi faţă de constelaţii, voi fi în siguranţă. Şi, ceea ce este mult mai important, omenirea va fi în siguranţă. Acum, vă rog, putem să-l dăm drumul odată!

— Siguranţa omenirii? Faţă de cine? întrebă Lindland.

— Faţă de cea mai perfidă şi totală invazie extraterestră pe care v-o puteţi imagina. Vreţi să mă ţineţi vorbind aici până ce-i prea târziu?

Art se uită la Jim.

— Eu nu cred… nu cred nici că putem face ceva într-un răstimp atât de scurt, însă o să chem executivii, să vedem. Părăsi încăperea.

— Dacă nu putem reuşi de data asta, spuse Thomas Simmons, vreau să-mi promiteţi următorul lucru. Ţineţi-mi trupul aici, încuiat tot timpul. Nu acordaţi nici o atenţie la ceea ce vorbesc în alte ocazii – nu va fi Thomas Simmons cel care vorbeşte, ci un altul, atât de străin încât nici nu puteţi crede. Doar pe parcursul vectorului gol pot opera liber, în anotimpul acesta, între opt şi zece seara.

— Nu poţi fi serios, făcu Lindland. Doar nu te aştepţi să credem…

— Universul este un loc nemilos, îl întrerupse Simmons, şi-i pasă prea puţin ce crezi tu sau oricare alt om. El acţionează, în vreme ce voi ezitaţi şi încercaţi să vă hotărâţi. Acum, în continuare, aş dori să aranjaţi ca şi alţii să-mi repete experimentul. Avem nevoie de câţi mai mulţi receptori telepatici pentru a încerca să ne apărăm.

— Decizia aceasta nu o pot lua eu, domnule Simmons, vorbi iar Berkson, însă nu cred că doreşti să fi urmat de voluntari până nu este limpede ce ţi s-a întâmplat ţie.

Simmons se îndreptă către medic şi-l privi direct în ochi.

— Este lipsit de importanţă dacă sunt voluntari sau nu, rosti el cu răceală, atâta vreme cât ei există.

Îl fixă cu privirea până ce Berkson se uită în lături, apoi se îndreptă către fereastră şi trase perdeaua. Rămase acolo, nemişcat, privind cerul nopţii spre est.

— Până nu avem cel puţin un receptor telepatic plasat la fiecare treizeci de grade longitudine, suntem vulnerabili invaziei, acum, când ne-am anunţat prezenţa în întreaga galaxie. Nu ne putem aştepta la politeţuri.

Deborah Simmons veni în spatele lui şi privi la locul unde Antares strălucea în depărtările nopţii.

— Vreţi să ne lăsaţi puţin singuri? întrebă ea. Vreau să vorbesc cu Tom între patru ochi.

Când rămaseră singuri, Simmons se răsuci spre ea, cu un gest de frustrare.

— Tu înţelegi, făcu el. Ştiu că o să mă ajuţi. O apucă de umeri cu blândeţe şi continuă convingător: Tu eşti singura pe care pot realmente conta în momentele grele. O să o faci, nu-i aşa?

Foarte încet, o trase către el şi o sărută lung, apoi o ţinu la piept.

— Nu ştii cât de mult am nevoie de tine.

Femeia rămase un timp lipită de el, apoi îl împinse încet şi îi privi:

— În nici un caz nu doresc o invazie extraterestră pe Pământ, spuse ea.

— Atunci ajută-mă să-i conving. Ştiu ce fac, e singura cale.

— Mai sărută-mă o dată, îl ceru ea.

El o sărută.

Femeia i se desprinse din braţe.

— Îmi pare rău, spuse Deborah. Aş face multe pentru aşa ceva, dar ţi-am zis: Nu vreau o invazie extraterestră a Pământului. N-o să

te ajut.

— Dar ţi-am spus…

— Nu te cred. Minţi. Şi trebuie să le spun şi lor.

Se întoarse, dar el o prinse de umăr.

— Nu o să faci un nebun din mine. N-o să le spui nimic!

— Trebuie. Asta o ştii şi tu. Te-ai schimbat prea mult. Nu cred că eşti tu cel adevărat. Eşti un… un „invadator", nu-i aşa?

Mâna lui strânse şi răsuci şi ea căzu în genunchi. Cu cealaltă mână, el ridică receptorul telefonului. Rămase aşa, lângă femeie, în timp ce ea se zbătea să se elibereze, cu telefonul ridicat deasupra capului ei, vorbindu-i:

— Dar ţi-am spus, iubito, nu vei spune nimănui nimic!

După aceea vorbi din nou, icnind:

— …crede. Nu crede. Nu…

Se clătină o clipă, apoi căzu pe marginea patului. Urmă o tăcere lungă, timp în care roti receptorul în mână. În cele din urmă, se uită la Debbie.

— Nu am fost eu, rosti el.

Ea încuviinţă tăcută, albă la faţă.

— Am fost prins înăuntru tot timpul ăsta, îi explică el, încercând să te strig, să-l opresc. Dar controlul lui era mult prea bun. N-am avut nici o şansă. Ochii săi erau imploratori: Ştii că n-am fost eu?

Deborah stătea lângă el, în genunchi, ţinându-l strâns:

— Oh, Doamne, da. Ştiu, Tom! Nu crezi că pot simţi diferenţele? Slavă Domnului că te-ai întors!

El continua să o privească, zguduit.

— Singurul lucru în legătură cu care a minţit a fost aşa-zisul vector neocupat. În realitate, este ocupat… de ei.

— Cine sunt ei?

— Cine ştie? Minţi îndeajuns de puternice ca să mă îndoaie din

clipa în care i-am atins, şi să vină până aici. Îndeajuns de nemiloase ca să hotărască invadarea planetei. Îndeajuns de competente ca aproape să reuşească.

Ea se aşeză pe pat, cuprinzându-l cu braţul; el nu se putea opri din tremurat.

— Va trebui să mă amorţiţi cu droguri sau ceva similar, la ora opt, în fiecare seară, Debbie. Nu mai rezist la aşa ceva. Nu putem risca.

Femeia îl mângâie cu mâna pe picior, apoi îl strânse.

— Nu uita ce ai zis înainte… pe când erai tot tu. O să găseşti pe acolo, prin spaţiu, pe cineva care ştie răspunsul şi la… la problema lor.

— Ar fi bine. Însă, Debbie, mi-e teamă. Nu vreau să mai merg. Credeam că totul era limpede: toţi cei de acolo erau prieteni, cu ştiinţă şi bunătate. Ei bine, vezi, mai sunt şi altfel de cazuri.

— O să reuşeşti, Tom. Toţi suntem alături de tine.

El surâse obosit.

— Călătoresc la mare distanţă de suportul vostru moral. Dar apreciez gândul.

Căzu într-o tăcere atât de profundă încât ea îl cercetă cu privirea, ca să vadă dacă nu cumva plecase din nou. Era însă tot acolo. Ceea ce rosti, în cele din urmă, ar fi trebuit să o surprindă.

— Te prindea, nu-i aşa?

— Am ştiut că nu eşti tu, Tom. Aproape imediat.

— Dar, oricum, era gata să te prindă, nu?

Ea se ridică şi începu să se plimbe, tulburată.

— Tom, chestiunea asta e teribil de confuză pentru noi toţi. Nu aşa cum este pentru tine, dar… înţelegi?

— Am înţeles cum l-ai privit când juca puternic. Eram prins aici, nu puteam decât să privesc şi să urlu, fără ca tu să mă poţi auzi. Era gata să te prindă, Debbie, nu poţi nega. Făcu o pauză, apoi adăugă

cu blândeţe: Înţeleg că este mult de când ai obţinut ceea ce ai vrut, într-adevăr, de la mine. Sau n-ai obţinut niciodată?

Femeia alergă către el cu un suspin, prinzându-i chipul între palme.

— Tom, Tom, rosti crispată, pentru Dumnezeu, nu fi gelos! Ascultă-mă, iubitule. El era acolo, vorbea ca în visul unei fete, era în trupul tău, pentru Dumnezeu… şi nu m-a prins. Pentru că el nu erai tu! Ai înţeles?

Simmons o cuprinse cu braţele, lăsându-şi obrazul pe sânul ei.

— Da, Debbie, făcu el în cele din urmă. Mulţumesc. Ăsta-i un gând frumos pe care să-l iau cu mine. Pentru că mă tem că acum trebuie să plec la Săgetător.

„Şi de unde dracu' ai venit, tipule?" a fost începutul primei comunicări. „Nu-mi răspunde imediat, e cam neplăcut aici. Vin cu tine într-o clipă."

Avea să fie cam greu să fii cu cineva mai mult decât fusese deja, îşi spuse Simmons. Cine vorbeşte de apropiere! Se străduia după o senzaţie a ultimului său locaş temporar.

„Hei, nu mai face aşa", strigă gazda lui. „Lasă în pace blestemaţii ăia de muşchi. În clipa asta numai de nişte extraîncordări nu mai am nevoie."

Simmons se opri, mulţumindu-se să observe pasiv mediul cu noile lui simţuri. Prima intrare într-un trup nou, într-o lume nouă, continua să fie un moment de totală confuzie, iar faptul că nu era capabil să iniţieze nici o activitate motorie făcea imposibilă diferenţierea între trupul său şi împrejurimi. Începu să-şi ordoneze simţurile, încercând să le potrivească laolaltă într-o situaţie coerentă. Era destul de complicat, deoarece poseda numai obişnuitele lui simţuri subiective în care să încapă alţi stimuli obiectivi; ceea ce decidea el să interpreteze în termeni vizuali putea

fi senzaţia directă a unor câmpuri magnetice, iar citirile sale aurale puteau deriva de la un fel de sonar. Apoi totul putea deveni straniu şi inconsistent, iar el trebuia să încerce iarăşi, simţind magnetismul şi mirosind ecourile. Asta îl menţinu ocupat o vreme. Între timp, gazda lui continuă să fie ocupată cu afacerile ei personale.

După o vreme, Simmons deveni extrem de conştient de prezenţa a „ceva" care se făcea tot mai simţit prin toţi receptorii senzitivi. Era fie o creştere, o apropiere sau o intensificare, într-o manieră pe care o considera iritantă, indiferent dacă o socotea un sunet înteţindu-se mereu, o lumină tot mai puternică sau o duhoare crescândă. O extrapolare rapidă sugeră că, indiferent ce ar fi fost, peste câteva clipe ar fi fost tot ceea ce era. Existenţa ei în modul acela părea incompatibilă cu cea a lui.

Iar apoi, printr-o deplasare Doppler, trecuse şi se micşora iarăşi, sau se depărta, sau diminua. Simmons şi-ar fi relaxat uşurat noul său trup dacă ar fi ştiut cum.

În sfârşit, gazda îşi aminti de el. „Atins şi îndepărtat o clipă acolo, eh? Bun, pentru o vreme suntem pe linia dreaptă. Cine spuneai că eşti?"

„Ce a fost aia?" reuşi Simmons să articuleze.

„Aia? Ce? Ah… tocmai am trecut printr-o cromosferă solară. E calea cea mai rapidă de a ieşi dintr-un sistem, însă destul de complicat să o nimereşti cum trebuie. De asta n-am vrut să te foieşti."

Jocuri cu proeminenţe solare? Doar de dragul întrecerii? Simmons nu întrebă. Preferă să răspundă la cealaltă întrebare.

„Sunt doar un vizitator temporar. Nu controlez perfect locul în care sunt, dar, dacă doreşti, o să încerc să nu mă bag în calea ta. Nu rămân prea mult aici."

„Hei, nu-i nevoie să fi politicos", făcu celălalt. „Te găseşti aici, hai să împărtăşim experienţe, pentru asta sunt minţile. Este o cale

spre următorul sistem."

„N-ai putea să-mi dai ceva pentru orientare?" întrebă Simmons. „Mă străduiesc să-mi dau seama ce eşti tu şi ce este nava ta? De pildă, bara aceea oscilantă este unul din apendicele tale sau prelungirea exterioară a unui aparat?"

Gazda reuşi echivalentul unui râs gâlgâit; totul se îndoi şi se scutură. „Totul sunt eu", chicoti el. Se scutură şi mişcarea se transmise de-a lungul întregii sale lungimi, extensorii se ridicară, panourile se contractară, tuburile pulsară şi circuitele clipiră. „Doar eu. Singurele lucruri pe care nu le-am putut mişca au fost stelele."

Avea cam treizeci de kilometri pe axa mare. Era propria lui navă spaţială. Simmons se simţi impresionat.

„Până acum nu mi-am mai imaginat ceva ca tine", recunoscu el.

„Şi cum te simţi în halul ăsta de ignorant?" întrebă nava, apoi, simţind că Simmons se ofensase, adăugă: „Hei, voiam să zic că a trecut atât de mult de când am ieşit în univers, încât sunt curios cum e pentru voi speciile-prunci, abia ieşite din găoace şi aşa mai departe."

Simmons nu comentă. La urma urmei, observaţia era justă.

„Care este domeniul tău efectiv?" continuă nava cu întrebările.

„Aş zice că nu poţi să fii din sistemul pe lângă care tocmai am trecut. Citirile de viaţă dintr-acolo erau nule şi, oricum, puterea prezenţei tale nu slăbeşte. Ştii cumva dacă acesta e un prim contact?"

„Primul meu contact cu tipul tău", răspunse Simmons. „Deşi am mai avut contacte şi cu alţii."

„Ho-ho", gândi celălalt. „Trebuie să fii complet din alt roi. Stai aşa, vine alt sistem. Stai pe loc şi nu mişca nimic."

Un alt soare se ivi, la început gradat şi apoi tumultul acela care i-ar fi oprit inima lui Simmons dacă în clipa aceea ar fi avut aşa ceva. Când dispăru înapoia lor, mintea lor comună fu ocupată

pentru o clipă de o învălmăşeală bolborositoare de imagini incoerente, senzaţii şi pasiuni, care dispărură tot atât de brusc.

„Asta ce a fost?" întrebă Simmons zăpăcit.

„Oh, asta a fost viaţă destul de primitivă, pe a doua planetă. Am cules câte o minte din fiecare specie şi le-am trimis pe toate, laolaltă, la Procesorul Central, pentru înregistrare. Procedura Standard de Operare. Desigur, în cazul tău, vreau să zic, complet din afara Roiului, ce nevoie este? Eşti amuzant recunosc, însă Roiul e principala noastră preocupare, nu eşti de acord? În plus, îmi poţi fi de ajutor acum. Dacă nu te deranjează să-ţi tragi greutatea, da?"

„Absolut deloc, deşi mă îndoiesc că o să rămân prea mult cu tine ca să te pot ajuta cine ştie ce."

„Ah, te descurci grozav, gândindu-ne ce eşti", admise nava, tolerantă. „Fă doar o intrare în jurnal vrei?"

„Jurnal?"

„Ah, da, uită-te. Simte ce fac aici. Muşchiul ăsta (te-ai prins?) acţionează mecanismul înregistrator. Cât timp este deschis, lasă în el structuri calorice de forma asta; în cazul de faţă, vrem să marcăm planeta a doua a stelei, pentru reverificare peste un megaan, pentru progres evoluţionar ulterior."

„Faceţi multe înregistrări?"

„Trebuie. Ştii câte stele sunt în Roi? Până apucăm să le vedem pe toate, a venit vremea să o luăm de la început. Nu ştiu cum se descurcă tipii din Nucleul Central. Ne apropiem din nou. Oho, grozav, asta e o trinară."

Dacă Simmons ar fi avut ochi, ar fi strâns din ei în următoarele cinci minute.

Când totul se termină şi nave se îndreptase pe următoarea ei traiectorie, Simmons îşi aminti să pomenească de un subiect important. Era plăcut să te distrezi prin galaxie, dar micuţa lui lume era ameninţată: o ameninţare care, recunoştea fără tragere de inimă,

fusese adusă de el.

„Mă întreb", începu el şovăitor, „dacă mă poţi ajuta cu o mică problemă,"

„Dă-i drumul."

„Păi, eu vin dintr-o specie de non-telepaţi, de pe o planetă micuţă, nu ştiu exact de unde dracu' şi tocmai am intrat în contact cu nişte tipi cam duri."

Expuse ameninţarea Scorpionilor. Nava era indignată.

„Hei, auzi, îi ştiu pe ăştia. Bagă piciorul în uşă şi după aia iau totul. Nişte pacoste. Fii atent, există un singur mod de a te ocupa de tipii ăştia, ştii ce vreau să spun?"

„Cum adică?"

„Mai întâi îi laşi să înceapă să vină. Între timp aranjezi un transfer mintal ai tuturor alor voştri la o sursă din afara planetei.

„Şi cum reuşim asta?"

„Iar după aceea, când ei sunt toţi în trupurile voastre pe planeta originară şi voi sunteţi toţi afară…"

„Da?"

„Aruncaţi planeta în aer. Bum! Şi nu or să mai deranjeze niciodată, pe nimeni. Pentru specia lor e singura modalitate."

Simmons oftă mintal: „Nu cred că putem aranja aşa ceva."

„Înmormântarea voastră, tipule. Altă stea. Linişte acum."

Noua stea crescu şi ţâşni spre ei. Simmons aproape că se obişnuise cu fiorul cauzat de apropiere. De data aceasta însă, lucrurile se petrecură puţin diferit.

„Excrement", izbucni brusc nava. „La stânga! Vreau să zic, la dreapta, dreapta, dreapta!"

Plonjară direct în maelstrom şi, din câte îşi putu da seama Simmons, se volatiliză instantaneu.

Ar fi fost uimitor, dar capacitatea lui pentru asemenea emoţii fusese de mult supraîncărcată, când se trezi înfundat până la gât

într-un recipient plin cu noroi, privind peste rânduri de recipiente asemănătoare. Judecând după ocupanţii acestora, el se găsea într-un corp ce era o combinaţie între un homar şi un broscoi.

„Am vrut să zic «DREAPTA» “, rosti gazda sa pe un ton trist.

Simmons se gândi un minut.

„Trebuie să presupun că nu eşti tocmai nava, ci manipulatorul ei mintal”, reuşi el să îngaime în cele din urmă.

„Ce-i, bătrâne, eşti tot cu mine? Da, idiot patentat ce sunt, am bubuit încă o navă şi or să treacă zile întregi până să capăt alta nouă. Nu credeai că riscam inteligenţă în spaţiu, pe acolo, nu? Nici nu este nevoie.”

Fosta navă aşteptă un răspuns, însă musafirul temporar plecase către locuri necunoscute.

„Cum a venit, aşa a plecat”, se gândi ei. „Tiii, ăsta chiar că a fost un tip straniu.” Şi, extrăgându-se din recipientul său, porni în căutarea altei nave.

— Oh, Tom, bine că te-ai întors! La timp ca să le spui idioţilor ăştia de ce nu te pot lua. Vor să te încarcereze, sau aşa ceva.

Simmons se ridică greoi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu poate omul să se bucure nici măcar de zece minute de pauză, fără fel de fel de întreruperi idioate? Acum ce mai este?

Mutt şi Jeff veniră lângă pat. Mutt deschise portvizitul şi arătă, pentru o clipă, ceva din interior, aşa cum văzuse în filme. Putea să fie absolut orice.

— Guvernul, rosti ei. Pentru siguranţa dumneavoastră.

— Ştergeţi-o de-aici, vă rog, replică Simmons, încercând să rămână politicos. Am văzut la guverne câte nici nu visaţi.

— Scuze, făcu Mutt cu indiferenţă. Trebuie să veniţi cu noi. Ordin de sus.

Învăţase să vorbească tot din filme.

— Prefer să nu vin, spuse Simmons. Aruncând o privire către Jeff, continuă: şi poţi lăsa chestia aia în toc. N-o să ai nevoie de el. Ce-i toată aiureala asta?

— Oh, interveni Debbie, Washingtonul e cam cu douăsprezece ore în urmă. Ei tot mai cred că poţi citi minţile oamenilor.

Simmons căzu pe gânduri.

— Aha, bineînţeles. Asta mă face desigur, o armă secretă şi un secret militar. Probabil că şi o ameninţare politică, nu?

Mutt nu-şi schimbă expresia chipului.

— Dr. Simmons, nu dorim să folosim forţa, însă ordinele primite…

— Am încercat să le explic că nu poţi citi câtuşi de puţin gândurile umane, îl întrerupse Debbie, dar…

— Vă rog, vă rog, doamnă Simmons, lăsaţi lucrurile astea în grija noastră.

— Nu, lăsaţi-le în grija mea, vorbi Simmons şi îl fixă pe Mutt. Spuneţi-mi, cine v-a trimis? Făcu o pauză şi, neprimind nici un răspuns, urmă: Am înţeles. Atunci, ce crezi, într-adevăr, despre şeful tău?… Bun. Când o să-l văd, o să-i spun ce crezi despre el.

Urmă o tăcere scurtă, apoi Mutt spuse tărăgănat:

— Vrei să tragi o cacialma.

— Da? Atunci gândeşte-te, te rog, ce crezi despre alegătorul american mijlociu… aha. Vrei să vezi chestia asta în presă? Şterge-o!

Mutt se opri nehotărât, apoi se întoarse către Jeff:

— Poate că ar fi mai bine…

— Hei, vorbi Jeff pentru întâia dată, îl laşi pă tipu să-ţi bage nasoale? Ordinele au…

— Auzi, făcu Simmons, gândeşte-te la o femeie cu care ai fost de curând… Acum, gândeşte-te la cineva care n-ai vrea să afle de femeia aia… Aha! Dacă încerci să pui mâna pe mine, o grămadă de

oameni vor recepţiona mesaje mintale despre nişte chestii despre care sunt convins că n-ai vrea să afle nimeni.

Peste un minut, rămăsese singur cu Debbie.

— Stăpâne, făcu ea uluită, privindu-l de parcă era iarăşi posedat de altcineva, de unde ai scos toate astea?

— Cred că dintr-un noroc prostesc! chicoti bărbatul. Genul de noroc care are şanse numai la cretini ca ăia. De fapt, cred că am învăţat câte ceva de la Scorpioni.

— Scorpioni?

— Aşa i-am botezat eu pe monştrii care au încercat să invadeze Pământul, cu două episoade în urmă, explică ei. Măcar ăştia s-au speriat, şi aveam nevoie de aşa ceva. Deşi am scăpat de ei numai pe moment. Acum trebuie să mai adaug un punct pe lista mea: cum să ţin guvernele departe de mine. Ei, cineva din spaţiu…

— …o să aibă răspunsul şi la problema asta. Aşa e, încuviinţă Debbie. Ştii, acum, când ştiu că nu eşti nebun şi, realmente mergi prin toate lumile alea, aproape că te invidiez.

— N-o face, spuse Simmons. Niciodată epoca de pionierat n-a fost o distracţie. Aşteaptă până cercetez teritoriul. Întinse mâna şi o apropie de el. Debbie, să fii aici când o să revin data viitoare, auzi?

— Bineînţeles, îi zâmbi ea, nu sunt deja?

— Tu, şi nimeni altul, preciză Simmons. Să avem intimitate de doi A.M.

— Cred, realmente, că o parte din memoria ta începe să se întoarcă, hotărî Debbie. Credeam că ţi-au rămas destule chestii din celelalte prin minte.

— Din cauza dobitocilor ălora din Washington, făcu Simmons, de data asta nici n-am reuşit să mă dau jos din pat. Şi, de fapt, nu intenţionez să o fac nici data viitoare.

Veţi participa la cel mai profund tur din univers. Vă rugăm ca în

*decursul următoarei jumătăţi de occadă să nu vorbiţi, pentru ca toţi să poată beneficia din plin de el… Se*nzaţia mintală era de aglomeraţie într-o anticameră nonsenzorială.

„Scuzaţi-mă", făcu Simmons. „Voi rămâne aici doar pentru un scurt…"

Vă rugăm să nu vorbiţi, fu el acoperit. *Nu este cinstit faţă de ceilalţi. Acum lăsaţi-mă să vă urez bun venit în Nucleu, cea mai măreaţă civilizaţie din Galaxie, unde peste trei milioane de specii diferite trăiesc în înţelegere şi armonie. Trebuie să ştiţi că în aceste limite se includ mai multe sisteme stelare decât în tot restul Galaxiei. La fiecare occadă, cel puţin 50.000 de specii noi ajung la comunicarea telepatică cu noi, iar în această occadă chiar voi sunteţi asemenea reprezentanţi norocoşi.*

„O să dureze mult?" întrebă Simmons. „Am la dispoziţie mai puţin de două ore. Nu ştiu câte occade înseamnă asta, dar…"

Simţi cum îl cuprinde o presiune uşoară, însă irezistibilă, şi se pomeni incapabil să mai continue.

Vă rog, repetă ghidul, sec. *Vă rog nu ne disturbaţi. Turul nostru a fost astfel alcătuit încât să prezinte toate informaţiile mai importante, în chipul cel mai efectiv cu putinţă. Dacă aveţi întrebări, vă rog să vi le păstraţi pentru final. Până atunci, veţi afla răspunsul la majoritatea lor.*

Un fir delicat de gândire se răsuci în imediata apropiere mintală a lui Simmons: „Dar specia mea se găseşte într-un mare pericol. Căutăm urgent ajutor…" Şovăitor, gândul muri, înăbuşit.

Nu trebuie să solicitaţi atenţie personală, anunţă ghidul. În acest grup sunt reprezentate 10.000 de specii diferite. La fiecare occadă, peste 29.000 de specii solicită acceptarea ca membrii ai Nucleului, iar când veţi vedea avantajele oferite de cetăţenia Nucleului, suntem siguri că şi voi veţi fi doritori să o solicitaţi. Aşa că, fără alte amănunte, să vedem Nucleul Galactic.

Şi spaţiul irupse la vedere. Galaxia se răsuci maiestuoasă şi tăcută sub ei sau, poate, deasupra lor. Era cu atât mai uluitoare

pentru Simmons, cu cât o percepea prin şase simţuri distincte, patru dintre care nu le mai avusese până atunci. O priveau prin ceruri întunecate, prin ochi şi alt echipament senzorial din arhetipul sfincşilor, ghemuiţi cu capul pe labe, pe nisipuri calde, violete.

Aceasta este Galaxia noastră, continuă peroraţia, văzută de pe o lume situată cam la 30.000 de ani lumină deasupra planului galactic. Gazda noastră este Tilengh A Mmciita, din neamul Furini. Ea şi strămoşii ei imediaţi, ale căror memorii integrale le posedă, au văzut Galaxia din această poziţie în ultimele opt milioane de ani. Tilengh, vrei să le spui oaspeţilor noştri care ar fi schimbările majore pe care le-ai remarcat în timpul ăsta?

Tilegh îşi flexă ghearele puternice şi un gând adânc şi solemn se rostogoli prin minţile înghesuite. „Păi, Clauf, cred că cele mai mari schimbări vizibile de aici au fost explozia nucleului acum patru milioane şi jumătate de ani, precum şi extinderea şi folosirea ei în următorul milion de ani; apoi, micşorarea nucleului în lungimile de undă mai mari, odată cu creşterea concomitentă a emisiei de infraroşii, pe măsură ce tot mai multe stele interioare sunt prinse în sfere."

Apoi, cele mai multe semne de inteligenţă din interiorul Galaxiei, văzută de aici, sunt… unde, Tilengh?

„Oh, în Nucleu, Clauf, fără discuţie. De aici, noi vedem rareori semne adevărate ale manipulărilor inteligente din afara centrului galactic. Nucleul însă, a progresat enorm şi vizibil chiar şi de la această distanţă."

Mulţumim foarte mult Tilengh. Domni Sapiens, aceasta este părerea lui Tilengh A Mmciita, posesoarea unei viziuni continue a Galaxiei noastre, mai lungă decât cea a oricărei alte fiinţe cunoscute şi cred că o să fiţi de acord că, dacă cineva ştie, atunci este vorba de ea. Acum, prieteni, avem pentru voi o adevărată trufanda. Bănuim că veţi preţui fiecare amănunt al următoarei syccade, pentru a-l putea împărţi complet cu

lumile voastre de origine.

Glăsciorul piui din nou, melancolic: „Lumea mea are o durată aproximativă de existenţă de mai puţin de o syccadă, dacă voi, tipilor, nu ne puteţi ajuta…" Dispăru, înăbuşit.

Vă rugăm să fiţi mai înţelegători. Înapoia exteriorului rigid al ghidului, gândurile lui trădau un ton de durere. *Dacă TOŢI insistă să vorbească, niciodată nu o să facem nimic. Ţin să vă reamintesc faptul că numai peste cinci syccade, un alt grup de cel puţin zece mii de reprezentanţi, abia aşteaptă să vă urmeze în acest magnific tur informativ pe care îl efectuaţi acum. Nu trebuie să stăm locului. Acum era aranjat un total de o sută şaizeci şi nouă de specii, situate între această lume şi miezul Nucleului, care vor comunica mintal cu voi, pe rând, în decursul următoarei syccade. Deschideţi-vă larg toate simţurile pentru o experienţă de neuitat; deoarece acum, domni reprezentanţi şi, să sperăm, domni colaboratori în măreaţa cultură a Nucleului, vă vom oferi cea mai colosală călătorie din universul cunoscut… Plonjonul spre Nucleul Galaxiei. Acum!*

Deşertul dispăru, înlocuit de o vedere mai apropiată. Galaxia se întindea, imensă, pe un cer înnoptat, deasupra ramurilor cu frunze conice ale unei mlaştini mocirloase, unde o altă fiinţă primi o clipă vizitatorii mintali, trecându-i apoi mai departe. Pas cu pas, roiurile stelare se apropiară, destrămându-se în petece separate şi crescând până ce acopereau câmpul vizual. Galaxia, pe măsură ce călătoria depăşi viteza luminii, păru că se roteşte invers.

Aproape, mai aproape şi, drept în câmpurile stelare, centrul dens conturându-se înaintea lor, flic, flic, flic; până când întregul cer deveni o văpaie de lumină. Se auziră câteva ţipete periferice, iute înăbuşite, din partea celor mai impresionabili membri ai turului. Prin strălucirea omniprezentă, apăru încetişor o neregulă absolută, crescând cu fiecare salt, până când întregul cer fu dominat de un cilindru negru, gigantic, îndreptându-se către ei.

Miezul din centrul Galaxiei, intonă solemn ghidul. *Punctul de referinţă de la care se măsoară toate distanţele, încorporând în acelaşi timp în structura lui toate celelalte măsuri standard. Aici, Consiliul Nucleului, ales milenar, se întruneşte în conclav permanent; aici se găsesc: cea mai mare bibliotecă, muzeu, stabluci, zoo, frenateu şi quav ale întregii culturi nucleotide. Domni reprezentanţi, lăsaţi-ne să vă felicităm pentru că, primii din speciile voastre, aţi ajuns în chiar centrul Galaxiei. Vă dăruim… miezul!*

Ultimele cuvinte erau perfect sincronizate cu imaginile caleidoscopice care se opriră ameţitor de brusc. Ultima gazdă stătea nemişcată în spaţiu, o globulă mare de protoplasmă, dotată cu fiecare formă de aparatură senzorială cunoscută de reprezentanţi. Urmă o îmbulzeală psihică, cele zece mii de minţi individuale zbătându-se să dobândească organele cu care erau familiare.

Nu este nevoia să vă înghesuiţi. Vom rămâne aici 1,4286 syccade, timp suficient pentru ca fiecare dintre voi să observe miezul pe îndelete.

Simmons se strecură prin grămada mintală şi găsi nişte ochi, puţin mai avansaţi în domeniul ultravioletelor decât era el obişnuit, dar acest lucru conta prea puţin.

Vizitatorul remarcat mai departe de Simmons i se adresă iarăşi: „Iertaţi-mă, însă am avut impresia clară că priveaţi cu simpatie încercările mele de a atrage atenţia."

„Cred că este o ruşine că nu te-au ascultat", se întoarse Simmons către el. „Lumea ta se află într-un pericol chiar atât de grav?"

„Degeaba. E prea târziu pentru noi. Ceea ce voiam să spun era… În sfârşit, cred realmente că lucrurile ar trebui să fie conduse ceva mai bine. Poate, cândva, o să poţi face ceva în legătura cu asta. Ne-ar plăcea să ne gândim la asta."

„Singurul lucru pe care mi-l sugerează locul ăsta este să o şterg imediat", făcu Simmons. „Să ştii însă, în legătură cu faptul că ai tăi

nu primesc nici un fel de ajutor, şi toţi… vreau să zic, îmi pare rău."

„Mda", făcu celălalt. „Cred că, totuşi, e mai bine decât ni…"

Miezul este construit pe principiul unei găuri negre, ca un cilindru deschis şi nu ca o sferă. Acum, fenomenele relativiste rezultante sunt extrem de spectaculoase. Acum suntem îndeajuns de norocoşi ca să fi putut aranja un interviu cu al cincisprezecelea subsecretar al votului Nucleului, care va…

— E prea mult, rosti Simmons, obosit. Mult prea mult. Mintea mea nu le poate cuprinde. A nici unui om n-o poate face. Nu, nici a unei femei.

— Nu de asta zâmbeam, scumpule.

— Sper că nu râzi de tehnica mea. Trebuie să fii îngăduitoare, Debbie. Pur şi simplu nu-mi mai amintesc cum se face.

— Trupul tău însă îşi aminteşte foarte bine. Cred chiar că funcţionează mai bine atunci când mintea ta trebuie să-l lase singur. Nu te mai gândi, fă, pur şi simplu.

— Fie, dacă îţi dai seama că, de fapt, acesta este un trup străin executând lucruri străine, pe câte ţin eu minte, atunci cred că nu mă descurc prea rău.

— Oh, nu, Tom, scumpule, nu-i deloc rău… Tom?

— Hmm?

— Ce se poate întâmpla dacă adormi înainte de a pleca iarăşi?

— O să-mi petrec cele două ore într-un vis străin. Am prins sfârşitul unui asemenea vis când am intrat în Fecioară.

— Aha… Hmmm… Tom, asta îmi aduce aminte… soţia celui din Fecioară…

— Ce-i cu ea?

— Era mai frumoasă decât mine?

— Auzi, nu te bagi în chestia asta, şi nici eu n-o să mai comentez despre Scorpion.

— S-a făcut. Acum, strânge-mă în braţe.
— Aş vrea, dar a sosit timpul. Pa!

Odată şi odată trebuia să se întâmple, se gândi Simmons şi era chiar puţin surprins că nu se întâmplase până atunci. Bănui că trebuiau făcute nişte pregătiri înainte ca mintea să se poată descurca cu comunicarea la un asemenea nivel de complexitate.

Ştia cu exactitate unde se găsea. Se târa pe labe plate prin tunele joase şi noroioase, şi stătea pe tripozi fermi pe o punte înclinată sub nori galbeni. Privea peste un oraş din ceramică arsă, de pe un turn gigantic şi îşi bălăcea trupul mătăhălos în mlaştina unui estuar întins. Privi în exterior cu simţuri variate, dintr-un milion de forme diferite, atinse tot atâtea minţi diferite şi le menţinu pe toate separate, iar printre ele, nu uită nici o clipă cine era el.

„Eh", se gândi, „asta mai seamănă cu ceea ce înţelegeam eu prin telepatie."

„Ne pare bine că eşti de acord."

Îşi dădu seama că contactul său era un fel de cor, compus din acele entităţi din domeniul său care hotărâseră să fie implicate cu prezenţa lui. Multe îl ignorară sau, pur şi simplu, îi înregistrară prezenţa, văzându-şi de treburile lor, pe care le ştia: în războaie, construind, deplasându-se, iubind, gândind. Dar în gândurile lor, multe se întoarseră către el, parţial sau cu totul, mişcându-se laolaltă şi formând o entitate acum temporară în scopul anume al întâmpinării lui Thomas Simmons. El era conştient de fiecare gândire în individualitatea ei, precum şi de întregul lor, ca şi cum ar fi fost o personalitate combinată. Şi totuşi, acest întreg nou-născut câştiga în mod constant noi aderenţi şi pierdea pe alţii mai vechi, care se plictiseau, sau erau solicitaţi pentru treburi mai urgente. Prin intermediul percepţiei sale, putea simţi alte asemenea entităţi formându-se, dizolvându-se, modificându-se, în grupuri de la două

până la milioane, pentru orice scop de sub sori.

„Bună", făcu el. „Îmi place cum simt."

„Şi nouă ne place cum te simţim pe tine", răspunse noul venit. „Se pare că ai nevoie de un nume pentru noi. Spune-ne Charley."

Un gând ţâşni, născut în mintea unei amfibii lenevind pe ţărmul unei mări calde, modificat cu tact de un bucătar de pe o navă interplanetară, cu echipaj alcătuit din făpturi gazoase, tradus în termeni ceva mai umani de un profesor din crescătoria unui muşuroi de furnici şi prezentat drept observaţie colectivului – totul într-o fracţiune de secundă.

„Ceea ce îţi trebuie este o cale de a-ţi opri telepatia, aste e totul. Ţi-ar place aşa ceva?"

Simmons execută echivalentul unui oftat adânc.

„Cred şi eu", făcu el.

O echipă de experţi se reuni într-o mini-clipă, îl examină şi indică cu o sondă delicată de gândire părţi ale idului său.

„Gândeşte aşa", spuseră ei, „aşa, apoi fă… aşa. Ai înţeles?"

„Atât de uşor?" întrebă Simmons.

„După ce ştii, da", aprobă Charley. „Mai greu este să descoperi de prima oară."

„Mulţumesc", făcu Simmons. „Cred că o să fie un ajutor grozav."

Observă că elementele lui „Charley" se modificaseră extrem de mult, chiar în intervalul acela scurt. Unii plecaseră fără comentarii, plictisiţi, remarcă el jenat, de situaţia sa relativ simplă. Şi totuşi, întrezărind câteva din lucrurile noi asupra cărora se concentrau, înţelese că, obiectiv vorbind, el prezenta o problemă relativ banală şi neinteresantă. Cu toate acestea, alţii fuzionaseră ca să-i mărească şi să-l modifice pe „Charley", pe măsură ce ştirile mintale îi aduceau pe cei interesaţi.

„Bănuiesc", spuse Simmons, „că înţelegeţi situaţia mea tot atât

de clar pe cât o înţeleg şi eu pe a voastră. Aveţi vreun sfat pentru mine sau pentru rasa mea?"

„Te descurci perfect", răspunse Charley. „Ca individ, în mai puţin de o zi din timpul vostru, te-ai reclădit aproape din nimic, redevenind o conştiinţă socială. Iar specia ta dovedeşte toate semnele de adaptare la noul mediu, pe care, bineînţeles, îl vei prezenta înaintea lor. Ia-o uşor, simte totul şi ţine minte: nu te apropia prea mult de nici unul din telepaţii principali, cu excepţia noastră, desigur."

„Unii par a fi mai periculoşi decât alţii", observă Simmons.

„De aproape, toţi suni mortali", zise Charley. „Mortali pentru libertatea rasială şi individualitatea voastră care este, bineînţeles, lucrul cel mai important. Nici o specie nu poate evolua în vecinătatea uneia dintre staţiile acelea de putere mare fără să devină o mini-versiune a modului lor de gândire. Ai tăi au, pur şi simplu, noroc că sunt destul de echilibraţi poziţional între mai mulţi dintre ei. În loc de sclavie, vă oferă o anumită varietate şi flexibilitate. Mai bine să rămâneţi aşa."

„Dar faţă de voi, de ce suntem în siguranţă?"

„Pentru că noi nu vrem să vă schimbăm şi să fiţi ca noi", sosi răspunsul. „Fiţi ceea ce sunteţi sau ceea ce doriţi să fiţi. Alăturaţi-vă oricăruia dintre noi, atâta vreme cât doriţi şi părăsiţi-ne când aţi terminat treaba cu noi. Asta e viaţa, nu?"

„S-ar putea să ai dreptate" făcu Simmons. „O să mă mai gândesc. Deocamdată mă duc acasă. Sunt sigur că nu peste mult timp o să luăm iarăşi legătura."

„Oricând" încuviinţă Charley, deja dezmembrându-se şi refăcându-se într-o mie de alte combinaţii îndepărtate. „Vino când vrei."

Simmons scotoci prin propriile sale gânduri, făcu „aşa" şi „aşa", apoi „aşa" şi deschise ochii.

Dădu picioarele jos din pat şi se ridică. Se uită la ceilalţi din încăpere şi zâmbi voios.

— Vreau să vă mulţumesc tuturor pentru grija pe care mi-aţi purtat-o, spuse el. Mă tem că mulţi dintre voi sunteţi nedormiţi. Ocoli încăperea, strângându-le mâinile: Jim, Art, Dr. Berkson, nu? Mă bucur să vă văd sănătoşi. Debbie… O cuprinse în braţe, sărutând-o drăgăstos. Cineva să-mi aducă nişte cafea şi un Ballantine. Nu vă faceţi griji. De acum, n-o să mai plec nicăieri până nu hotărăsc eu.

— Ai aflat? întrebă Debbie, privindu-l cu ochii lipiţi de somn.

— Da. Îşi deschise braţele, cuprinzând întreaga odaie şi, dincolo de ea, galaxia. Mi-am recăpătat memoria şi controlul. Pot pleca sau nu, după cum vreau. Îi pot învăţa pe alţii. Omul se poate alătura… reţelei gânditoare din univers.

— Dacă mai rămâi aici încă treizeci de minute, spuse Art Hover, bărbatul cu chip rotund şi coleg de cercetare cu Simmons încă de pe băncile facultăţii, o să încep să cred că ai dat lovitura. Dar aşa cum te aprindeai şi te stingeai ca un stop, sunt nevoit să aştept până atunci, adăugă el morocănos, apoi îl cuprinse pe Simmons după umeri şi-l strânse puternic.

— Dacă te-ai întors din mormânt, zâmbi Jim Lindland, arată-ne un miracol.

— O să fie destule miracole, răspunse Simmons. Nu peste mult timp.

Ce comunicare lentă, se gândi el. De-abia câte un cuvânt pe rând, câte o frază chinuită după alta. Îşi pierduse orice chef pentru dialogul oral. Dacă ar fi fost receptori, le-ar fi dat totul până acum. Dar nu, oamenii nu erau emitori; cei din Vărsător sau Balanţă trebuiau să facă pe catalizatorii, ca să permită unei minţi omeneşti să întâlnească o alta. În sfârşit, şi problema asta putea fi rezolvată.

Se apropie de fereastră şi trase perdelele în lături. Înapoia lui, micul grup de prieteni îl priveau cu o uimire nesigură. Nu erau încă siguri dacă el era Marco Polo sau un nebun mitoman. Aveau să afle în curând.

Afară, primele sclipiri ale zorilor începeau să se întrevadă la orizont, peste vârfurile ulmilor. Ultimele zori pe care le văzuse fuseseră în Berbece; acestea aveau să fie mai puţin violente însă tot atât de frumoase. Era o lume bună, iar în ultima zi se ivise o şansă de a o face şi mai bună. Trebuia să fie atent ca să fie corect folosită.

O stea strălucitoare fulgeră înspre sud-est, luptându-se cu zorii. Îi căută unghiurile faţă de celelalte stele, ca să o identifice. Fomalhaut. Răsăreau Peştii. Cu uşurinţă şi naturaleţe ce păreau inevitabile, ultima piesă se potrivi la locul ei şi mozaicul se termină.

Semnele nu erau arbitrare. Nu era doar un exerciţiu mnemonic graţios. Era o realitate.

Nu avea să încerce, deocamdată, să le spună. Aflaseră destule şi chiar prea multe de cuprins, în timp ce omul se pregătea să se alăture celei mai mari poziţii ce se putea închipui. Oamenii nu erau încă tocmai pregătiţi să se simtă fericiţi la gândul că se găseau la mila forţelor străine, care îi modelaseră încă de la naştere. Cel puţin, aşa aveau să înţeleagă ei lucrurile.

Simmons însă era acum sigur. Mai trebuia calculată mecanica fenomenelor, influenţa sursei şi a distanţei, unghiul şi mişcarea stelară, poziţia terestră şi momentul naşterii. Dar, într-un mod aproximativ, bazele fuseseră puse cu mii de ani în urmă.

Savanţii exacţi aveau să se înfrunte doar la auzul ideii. Simmons însă ştia. Totul era prea exact pentru o simplă coincidenţă. Ideea „influenţei astrelor" era o anatemă pentru ştiinţă. Aşa avea să şi rămână, până când se demonstra un modus operandi.

Dar Simmons fusese acolo.

Plutise înaintea vântului din zori cu gazda sa din Berbece,

arborele-umbrelă, îşi cioplise voinţa din rocile încăpăţânate cu un Taur. Discutase cu Gemenii volatili şi, pentru o vreme, revenise acasă cu Cancerul. Fusese găzduit în tărâmul Leului şi disturbase lumea ordonată a Fecioarei, văzuse Balanţa luptând pentru echilibru şi Scorpionul hotărât să cucerească singur lumea. Cutreierase cu Săgetătorul spaţiile dintre sori, văzuse incredibila organizare Capricorniană a Nucleului şi întrevăzuse individualismul Vărsătorului.

Chiar dacă posibilităţile de recepţie ale omului erau minuscule şi atrofiate, el nu putea evita complet efectul acelor unde mentale masive care măturau lumea lui micuţă. Fiecare om trebuia să fie cumva modelat de către ele, începând cu prima cultură străină sub a cărui influenţă se năştea.

Salvarea noastră, se gândi Thomas Simmons, vine într-adevăr din echidistanţa faţă de toate acele culturi. Dacă am fi fost prea apropiaţi de unii din ei, am fi fost copleşiţi de o singură trăsătură. Avem cel puţin varietate şi, prin asta, o şansă de libertate.

Reveni de la fereastră.

— Aranjaţi peste două ore o conferinţă de presă, rosti el, şi voi oferi lumii o schiţă preliminară a civilizaţiilor galactice contemporane. Acum, însă, mai am de făcut un drum. Mai îmi lipseşte o casă.

— Tom, trebuie? interveni iute Debbie. Nu poate aştepta?

El o sărută cu blândeţe.

— O să mă întorc, Deb, nimic nu m-ar putea ţine departe de tine. Dar dacă am ajuns până aici, să mă ia naiba dacă o să mă opresc când mai am o casă de vizitat.

Şi îşi deschise canalele către univers.

Fu târât de curenţii gândului străin, purtat 86 de parseci, spre planeta micuţă de lângă Fomalhaut, unde îl aştepta Dumnezeu.

Se contopeşte cu Dumnezeu, plutind în imensităţi, mulţumindu-se de univers. Dumnezeu se mişcă doar atât cât să-l lase şi pe el. „Bine ai venit, fiu rătăcit, bun venit acasă."

Simmons se topeşte în unitate, dăruieşte şi primeşte şi se alătură corului, mesajului cântat, tuturor fiinţelor, întregii vieţi de peste tot şi oriunde.

„Vino, vino, vino uneşte-te cu noi în întreg. Dumnezeu este adevărul, Dumnezeu este frumuseţea, Dumnezeu este iubirea. Dumnezeu te aşteaptă. Vino, uneşte-te cu noi, vino."

Glasurile contopite trec şi pătrund într-un cvadrant vast al galaxiei. Pe o mie de lumi, fiinţe cu o infinitate de forme străine, săpând, vânând, înotând, zburând, se opresc, pe măsură ce o muzică stranie curge în minţile lor, alungând gânduri pe jumătate simţite şi învârtindu-le dincolo de ei.

„Dumnezeu este adevărul. Vino, uneşte-te cu noi, vino."

Într-o epocă îndepărtată, evoluaţi la puteri întregi, ei nu vor întârzia să vină. Mesajul se răspândeşte în afară, către lumi îndepărtate, unde atinge alte minţi care înfloresc; topindu-se încetişor, fără să-şi impună intensitatea, lasă posibilitatea alegerii.

„Dumnezeu este frumuseţea. Alătură-te nouă, vino."

Departe, în întinderile distante ale spaţiului, frânturile de cântec zboară, note şi acorduri, acolo unde mesajul va adăuga cea mai fină nuanţă a posibilităţilor pierdute şi frumuseţilor neatinse, unei rase încă nemodelate.

„Dumnezeu este iubirea, şi vă aşteaptă. Nu veniţi?"

Simmons ştie, contopindu-se vreme de cele două ore ale împărţirii cu divinitatea, că este laolaltă cu locuitorii din Peşti δ 3, o rasă de păianjeni mistici care, învăluiţi în pânzele lor, atârnând din arborii plentoon, îşi trimit astfel gândurile să cuprindă infiniturile şi ademenesc zece trilioane de mile la pace şi armonie. Pur şi simplu, păianjenii puternic telepaţi din Peşti. Dar, o dată ce eşti acolo, poate

fi tot atât de bine şi Dumnezeu. Cine poate ştii? S-ar putea, într-adevăr, să fie.

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu